ΤΟ ΜΕΓΑ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

[Συνέχεια ἐκ τοῦ 10ου φύλλου, σελ. 80]

Ἐκ τῶν πολλῶν, οἱ ὁποῖοι ἐξεσπάθωσαν πάλιν, ἀναγράφω ὅσα ὀνόματα χωροῦν ἐδῶ, μετὰ τῶν θερμοτάτων μου εὐχαριστιῶν :

Ἐμμ. Γ. Τζωρτζάκης (ἐνέγραψε 2 συνδρομητὰς), *Βερνάρδος Α. Λεβιεράτος* (1) ὁ *Ναύτης τῆς Λειβαθοῦς* (2), ὁ *Ἀρίων ὁ Μηθυμναῖος* (3), *Κυριακὸς Πιπῖνος* (2) ἡ *Ἄγκυρα τῆς Φιλίας* (1) ὁ *Συναιτερισμὸς Σμύρνης δι'* ἐνεργειῶν τῆς *Λύρας τοῦ Ἀρίονος* 2 καὶ τῆς *Σαμιακῆς Σημαίας* 2 τὸ ὅλον (4), ὁ *Πλοίαρχος Λὰν Γκὺ* (1). *Εὐανθία Τουρουδάκη* (2), ὁ *Ἀνατέλλων Ἥλιος* (2), ὁ *Ἀρχιμήδης* ὁ *Μαθηματικὸς* (1), ἡ *Ζακυνθία Φράουλα* (2), *Μαριάνθη Μαυρουδῆ* (1), τὸ *Παλληκάρι τῆς Λαζίας* (1), ἡ *Ταναγραία Κόρη* (1), ὁ *Πλοίαρχος Νέμος* (4), ἡ *Καρυᾶτις* (1) *Ὀρέστης Προύσαλης* (1), *Σταυροῦλα Ἰωαννίδου* (1), ἡ *Ναυμαχία τῆς Σαλαμῖνος* (1), ἡ *Ὡραία Κέρκυρα* (1), *Βασίλειος Παμπούκης* (1), *Ἑλένη Χρήστου* (1), ἡ *ἀλησμόνητος Ἀλκυονὶς Ἡμέρα* (1), ὁ *Κιθαρῳδὸς Ἀπόλλων* (1), ἡ *Φίλεργος Κόρη* (1), ὁ *Λευκὸς Ἐλέφας* (1), *Στεφ. Μ. Βάρδα* (1), ἡ *Γενναία Σουλιώτισσα* (1), ἡ *Ἥμερος Περιστερὰ* (1), *Σπυρίδων Γρ. Μαριάκης* (1), *Π. Φλωρίδης* (2), ὁ *Ψάλλων Ῥάλξ* (2). Ὁ *Μικρὸς Σύλλογος Χαλκίδος* δι' ἐνεργειῶν τοῦ *Φιλοθαράτου* 1, τοῦ *Ἐθνικοῦ Ὕμνου* 1, τῆς *Βίγλας* 2, καὶ τῆς *Μελλούσης Καλλιτέχνιδος* 6, τὸ ὅλον (10).

(Ἕπεται συνέχεια.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ταλλάξουν : Ὁ *Ἐμπεδοκλῆς* μὲ τὸν *Κεραυνόν*, *Ὀλύμπιον Δία* καὶ *Ἄτρυπτον Φάρον*—ὁ *Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς* μὲ τὴν *Ῥωμηοπούλαν* καὶ *Ἀνδρεῖον Εὔζωνον*· — ὁ *Μελαγχολικὸς Ναύτης* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν*— ὁ *Πίφ-Παφ* μὲ τὴν *Ἀφρόεσσαν*, *Κέφαλον*, *Ἐλπιδοφόρον*, *Μουρτζουφλὸν* καὶ *Φασαρίαν*· — ὁ *Ποιητικὸς Νάρκισσος* μὲ τὴν *Ξανθὴν Καντζιώτισαν*, *Συριανὸ Λουκοῦμι*, *Συριανὸν Ἵππότην* καὶ *Σπασμένον Φεγγίτην*·—ἡ *Ἀντιγόνη* μὲ τὸ *Ἔτσι μαρέσει*— ὁ *Ὑποψήφιος Δόκιμος* μὲ τὴν *Ἴριδα*, *Ναυτοπούλαν*, *Τρυγονάκι* καὶ *Ὀλυμπιονίκην*·— ὁ *Συριανὸς Ἵππότης* μὲ τὸν *Ἀνεμοστρόβιλον*, *Λευκὴν Χιόνα*, *Κυανόλευκον Σημαίαν*, *Λευκὴν Πόλιν* καὶ *Τρομάραν* — ἡ *Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας* μὲ τὴν *Ὡραίαν Ἀνθοδέσμην*, *Λευκὸν Ῥόδον*, *Καρδερίναν*, *Γελέσσαν Φύσιν* καὶ *Λευκόπεπλον Νύμφην τῶν Δασῶν*·— ὁ *Σαρδανάπαλος* μὲ τὸν *Μικρὸν Διάβολον*, *Ζεβάν*, *Ἀγγουρολογιώτατον* καὶ *Τρεχαγυρευσπουλον*·—ὁ *Χρυσόμαλλος Λέων* μὲ τὸ *Φωτοβόλον Ἄστρον*, *Φασαρίαν* καὶ *Τίρι-Λιρί*·—ὁ *Περσεὺς* μὲ τὸν *Βράχον τῆς Φρεαττύος*·—ἡ *Ἐσμεράλδα* μὲ τὴν *Ἀνθισμένην Λυγαριάν*, *Ρωμηοπούλαν* καὶ *Μαγευμένην Ἀκρογιαλιάν*·—τὸ *Φωτοβόλον Τόξον* μὲ τὴν *Ἰωάννναν Δάρκ*, *Ἀσπρην Γάταν*, *Τρομάραν* καὶ *Τρεχαγυρευσπουλον*·—ἡ *Νεαρὰ Καλλιτέχνις* μὲ τὴν *Ἄβραν τοῦ Βουνοῦ*, *Κουκουνάρι* καὶ *Φιστίκι*, *Ναυτοπούλαν* καὶ *Ἑλληνίδα Καλλιτέχνιδα*·—ἡ *Ἥριννα* μὲ τὴν *Μαγευμένην Ἀκρογιαλιάν*, *Μακαρουνάδαν*, *Μουρμούραν*, *Ἀντιο-Μαστέλο* καὶ *Μικρὸν Κατεργάρην*·— τὸ *Ἑλληνικὸν Αἴσθημα* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*·—ὁ *Ἐθνικὸς Ὕμνος* μὲ τὴν *Ταπεινὴν Καρδίαν*, *Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας*, *Μίαν Τρελούλαν*, *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν* καὶ *Μαγευμένην Ἀκρογιαλιάν*·—ὁ *Ἀρχιναύαρχος Εὐρυβιάδης* μὲ τὸν *Μικρὸν Τυμπανιστὴν*, *Αἰμυλίαν Εἰμαρμένην*, *Κουκουνάρι* καὶ *Φιστίκι*, *Ναυτοπούλαν* καὶ *Ναυτοπουλο*·—τὸ *Τίρι-Λίρι* μὲ τὴν *Κροκόπεπλον Ἠώ*, *Ναυτοπούλαν*, *Μαργαριταρένιον Σταυρόν*, *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν* καὶ *Μελαγχολικὸν Ναύτην*—ἡ *Ξανθὴ Νησιωτοπούλα* μὲ τὴν *Νεράϊδαν τοῦ Ἀλφειοῦ*, *Βίγλαν καὶ Λευκὴν Φουσταναέλλαν*—ἡ *Ὑποβρύχιος Ἄμυνα* μὲ τὴν *Μαργαρίταν* καὶ *Δὸν Κολοκύθαν Πάτεραν*·—ὁ *Θ. Θεοδωράκης* μὲ τὸν *Ποιητικὸν Νάρκισσον*·—ἡ *Ἀττικὴ Νὺξ* μὲ τὸν *Ἐξερευνητὴν τῶν Ψευδωνύμων*·—ἡ *Μικρὰ Περιηγήτρια* μὲ τὴν *Κυανόλευκον Σημαίαν* καὶ *Μή με Λησμόνει*·—ἡ *Βίγλα* μὲ τὴν *Μίαν Τρελούλαν*·—ἡ *Ναυτοπούλα* μὲ τὸν *Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους*·—ὁ *Φιλοθάρατος* μὲ τὴν *Μίαν Τρελούλαν*·—ὁ *Πατρινὸς Σπουργίτης* μὲ τὸν *Κροκόδειλον τοῦ Νείλου*, *Κλέοβιν τὸν Φιλομήτορα*, *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*, *Τσίου-Τσίου-Τσίου* καὶ *Γεώργιον Παπαγιάννην*·—ὁ *Ἥρως τοῦ Μεσαίωνος* μὲ τὴν *Νεαρὰν Καλλιτέχνιδα*, *Ψάλλοντα Ρύακα*, *Ξανθὴν Γαλανομμάταν*, *Ἰόνιον Πέλαγος* καὶ *Τρομάραν*·—ἡ *Λευκὴ Πόλις* μὲ τὴν *Τοξότιδα Ἄρτεμιν*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους καὶ τὰς φίλας της: *Ἄννα Τσίζωμ*· (ἔλαβα τὴν φωτογραφίαν σου καὶ σου ἔστειλα τὸ βραβεῖον.) *Ξανθὴν Νησιωτοπούλαν* (ἡ ὁποία ἔχει ἐπιθυμίαν νὰ λάβῃ πολλὰ πολλὰ Μικρὰ Μυστικά.) *Ἑλληνικὸν Αἴσθημα*, *Νικόλαον Σ Καρβούνην* (ἔλαβα τὴν φωτογραφίαν σου·) *Αἰκατερίνην Κοτζάλη Γρίβα*, *Ριχάρδον Τζωρτζ* (στεῖλε 1 δραχμὴν, διὰ νὰ σου στείλω τὸν φάκελλον·) *Θαυμαστὴν τῶν Ὡραίων Τεχνῶν* (μοῦ εἶπαν ὅτι σὲ εἶδαν εἰς τὰς Ἀθήνας· ἀλήθεια ἦλθες ;) *Ἀτταγίδα*, *Θέλπουσαν* (ἦτο ἡ ἀντιπρόσωπός μου, ἡ ὁποία μετὰ μεγάλης χαρᾶς θὰ δεχθῇ καὶ σέ, ἂν ποτε ἀνέλθῃς· Διάπλασιν οὐδεὶς ποτε ἐώρακε !) *Ἐθνικὸν Ὕμνον* (καταμαγευμένον μὲ τὰς προόδους τῶν ἐφετεινῶν μου σελίδων, ὧν ἡ ὡραιότης, ἡ τέρψις, ἡ διδασκαλία «ὑπερέβη πᾶν ὅριον·») *Ἤριννα* (τώρα βέβαια θὰ εἶδες ὅτι ὁ πονηρὸς Τάκης δὲν ἔκαμε τὴν ἀνοησίαν νὰ κρυφθῇ μέσα ... εἰς τὸ βάζο ! τὸ δὲ περίεργον εἶνε ὅτι οἱ περισσότεροι ἐκεῖ τὸν ἐζήτησαν, καὶ ἐκεῖ ἐνόμισαν ὅτι τὸν εἶδαν·) *Λύραν τῆς Σαπφοῦς* (ἀπήντησα εἰς τὴν ἀπορίαν σου, πρὶν μ' ἐρωτήσῃς·) *Ζοφερὸν Μεσαίωνα* (ἐλήφθησαν)· *Παραδείσην Καφασόπουλον* (ἔστειλα)· *Λευκὴν Πόλιν* (αἱ πληροφορίαι σου δὲν ἐδημοσιεύθησαν διότι ἦσαν πολλαὶ καὶ ποῦ τόπος ! δὲν εἶμαι διόλου θυμωμένη)· *Ε. Ι. Βρυώνην*, *Ἀλέξανδρον Μαριᾶν*, *Ναυτοπούλαν* (σ' ἐσυγχώρησα ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας διὰ τὰ κακά, τὰ ὁποῖα . . . δὲν μου ἔκαμες !) *Θεόδωρον Θεοδωράκην* (τὸ ψευδώνυμον *Μέγας Ναπολέων* ἀνήκει εἰς ἄλλον·) *Χειμωνιάτικην Διακάδαν* (εἶδα τὸ ποίημα· ἀλήθεια, μεγάλη ὁμοιότης μὲ τὴν ἠρωΐδα τοῦ «Ἐπιστρέφεται») *Μικρὸν Περίεργον*, *Λευκὸν Ἐλέφαντα* (Ἔστειλα)· *Σκῆπτρον τοῦ Διὸς* (τώρα πλέον δὲν ἐνθυμοῦμαι τὰ ψευδώνυμα ἐκεῖνα· ἂς μοῦ τὰ ξαναγράψῃ ὁ φίλος σου· ὡραῖον τὸ ποιηματάκι σου·) *Πατρινὸν Σπουργίτην*, *Μικρὸν Τυμπανιστήν*, (εἰς παράπονα περὶ μὴ δημοσιεύσεως Πνευμ. Ἀσκήσεων δὲν ἀπαντῶ· καὶ εἶπα πολλάκις διατί : μοῦ στέλλονται τόσαι χιλιάδες, ὥστε εἶνε ἀδύνατον νὰ δίδω λόγον περὶ μιᾶς ἑκάστης)· *Ἑωσφόρον* (πολὺ καλοὶ καὶ εὐοίωνοι οἱ στίχοι, μάλιστα τὸ β' τετράστιχον)· *Κ. Γ. Πηλαβάκην* (γράψε μου λοιπὸν πῶς ἐπέρασες εἰς τὸ «Γιβραλτὰρ») *Ἀλέξανδρον Οἰκονομίδην* (ἡ *Λευκὴ Πόλις* ἠρώτα διατὶ δὲν τῇ ἔστειλες τετράδιον)· *Ὑποψήφιον Δόκιμον* (ἔχε ὀλίγην ὑπομονὴν καὶ θὰ τὰ ἴδῃς ὅλα γρήγορα, καὶ Ἕκτην Κυριακήν, καὶ καινοτομίαν Ἀνανία)· *Χρυσόψαρο Περσέα* κτλ. κτλ.

Ἐπειδὴ, ἕνεκα τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα, τὸ φυλλάδιον τοῦτο ἐξετυπώθη ἐνωρίτερα, δὲν ἐπρόφασα νὰπαντήσω σήμερον παρὰ μόνον εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μέχρι τῆς 2 *Ἀπριλίου*. Εἰς τὰς λοιπὰς προσεχῶς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 24 Μαΐου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐκεῖ τοῦ ὁποίου δίδον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

174. Στοιχειόγριφος.

Μὲ τὸ ἴδιο του ξουράφι κόψε μου τὴν κεφαλὴν
Καὶ ἀφαίρεσέ του εἶτα . . . ὄχι ἦτα, ὦ φιλόν.
Ζῷον τότε θὰ προβάλῃ πῶχει ἀντοχὴν καλὴν.
Γιὰ νὰνέβῃ, ἂν θελήσῃ, καὶ εἰς ὄρος ὑψηλόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιζιζανίου

175. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε ρῶ καὶ βάλε γάμμα
Καὶ θὰ ἴδῃς ἐν τῷ ἅμα
Βασιλεὺς νὰ σε ἀφήσῃ
Καὶ μιὰ πόλις νὰναδύσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτταβίρου Ῥόδου

176. Αἴνιγμα.

Στὸν οὐρανὸν καθένας
Θὰ ἰδῇ τὸ ἀρσενικόν μου,
Ὅταν θὰ φέρῃ σκότος
Στὴν γῆ τὸ θηλυκόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀτταλάβης

177. Γωνία.

Θ+++++ = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
+Ε++++ = Ὅπλον ἀρχαίων.
++Ρ++ = Μέλος τοῦ σώματος.
+Ο+++ = Σημεῖον στίξεως.
Σ++++ = Χώρα τῆς Ἀσίας.

Ἐστάλη ὑπὸ Διονυσίου Α. Φαραζουλῆ

178. Περόνη.

Νάντικατασταθῶσιν οἱ 8 σταυροὶ τῆς λαβῆς διὰ γραμμάτων ὥστε νὰποτελέσωσι τόνομα πτηνοῦ. Οἱ πέντε ὁριζόντιοι, τόνομα μουσικοῦ ὀργάνου. Οἱ τέσσαρες τοῦ δεξιοῦ ὀδόντος, τόνομα Μυθολογικῆς θεότητος. Οἱ δὲ τοῦ ἀριστεροῦ, τόνομα ὄρους τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχινοναυάρχου Θεμιστοκλέους

179-182. Κεκρυμμένα ὀνόματα νήσων

1.—Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες διάσημοι διὰ τὴν φιλοπατρίαν καὶ ἀνδρείαν αὐτῶν ὑπῆρξαν.

2.—Φρόντιζε ἑνωρὶς περὶ ἐκείνου οὕτινος ἔχεις ἀνάγκην.

3.—Ὁ ἀληθῶς εὐτυχῶν εἶνε ὁ ὑγιὴς καὶ ὄχι ὅστις πλουτεῖ.

4.—Ὁ Παράσιος καὶ ὁ Ἀπελλῆς μεγάλοι ζωγράφοι ὑπῆρξαν.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Παλληκάρι τῆς Λαζίας

183—187. Μαγικὴ Συλλαβή.

Γῇ ἀναλογῇ ἑνὸς οἱουδήποτε γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίσον ἄλλας τόσας λέξεις: πρᾶος, ἐπί, ὄνος, βράχος, Ἥρα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πλοιάρχου Νέμου

188. Ἐρώτησις.

Πῶς ἕνας μύρμηξ δύναται νὰ διέλθῃ χώρας ἀπεράντους εἰς ὀλίγα δευτερόλεπτα ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρομάρα

189. Πρόβλημα.

Κύριός τις, ζητήσας τὴν ὥραν, ἔλαβε τὴν ἑξῆς ἀπάντησιν :

« Πρὸ ἑνὸς τετάρτου, ἦτο τὸ ἥμισυ τοῦ τετάρτου τῶν δύο τρίτων τοῦ ἡμίσεως ἡμερονυκτίου· Τί ὥρα ἦτο ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δροσοῦ τῆς Πρωΐας

190. Φωνηεντόλιπον.

τν-φρνμν-τ-πδ-πρν-πνσν-μγρ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κύματος τῆς Πρινκήπου

191. Ἐλλιποσύμφωνον.

οφιο-οοιω-αει-εσει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κλεοβίου τοῦ Φιλομήτορος

192. Γρῖφος.

ΩΑ 66 1 εἰς 1 $\frac{\text{ὀγστώνη}}{\text{εἶμαι, εἶμαι, εἶμαι}}$ εἰς οὖν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζοφεροῦ Μεσαίωνος

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1898

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 18 Ἀπριλίου 1898 Ἔτος 20ὸν.— Ἀριθ. 16

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 113)

Ἐνόμισα περιττὸν νὰ προσθέσω, ὅτι ὁ Γκλὰς ἦτο δυσηρεστημένος, διότι δὲν ἐτιμήθη δι' ἐπισκέψεως παρὰ τοῦ πλοιάρχου Λὰν Γκύ, καὶ ὅτι, ἐν τῇ ματαιοδοξίᾳ του ὁ πρώην δεκανεὺς ἀνέμενε τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην, κρίνων ἀνάρμοστον νὰ κάμῃ τὴν ἀρχὴν αὐτός, ὁ διοικητὴς τῆς Τρίσταν Δακούνας ! Ἄλλως τε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἤλλαξε θέμα ὁμιλίας καὶ μοι εἶπε :

— Φρονεῖτε, κύριε Ζώρλιγκ, ὅτι εἶνε ἀκριβῆ ὅλα ὅσα ἀναφέρει τὸ ἡμερολόγιον τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, τὸ δημοσιευθὲν ὑπὸ τοῦ Ἔδγαρ Πόε ;

— Ἔχω πολλὰς ἀμφιβολίας, πλοίαρχε, τοὐλάχιστον ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀκρίβειαν μερικῶν παραδόξων φαινομένων, τὰ ὁποῖα λέγει, ὅτι παρετήρησεν εἰς τὰ πελάγη, τὰ πέραν τῆς νήσου Τσάλαλ. Ἀλλὰ καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὸν πλοίαρχον Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ πολλοὺς ἐκ τῶν συντρόφων του, βλέπετε ὅτι ὁ Ἀρθοῦρος Πὺμ πλανᾶται προφανῶς, λέγων μὲ βεβαιότητα ὅτι ἐφονεύθησαν κατὰ τὴν κατάρρευσιν τῶν βράχων τοῦ Κλὸκ-Κλόκ. . .

— Ἄ, ὄχι, δὲν το λέγει μὲ βεβαιότητα, κύριε Ζώρλιγκ ! ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ. Ἁπλῶς λέγει μόνον ὅτι, μόλις ὁ Δὶρκ Πέτερς καὶ αὐτὸς κατώρθωσαν νὰ φθάσουν εἰς μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ὅλη ἡ περὶξ ἐξοχή, τὸ μυστύριον τοῦ τεχνητοῦ ἐκείνου σεισμοῦ τοῖς ἀπεκαλύφθη. Ἀφ' οὗ εἶδον, ὅτι ὅλη ἡ πλευρὰ τοῦ βράχου εἶχε καταρρεύσῃ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, δὲν ἠδύναντο πλέον νὰμφιβάλουν περὶ τῆς τύχης τοῦ ἀδελφοῦ μου καὶ τῶν εἰκοσιεννέα συντρόφων του. Ἐκ τούτου ὁ Πὺμ συνεπέρανεν, ὅτι ὁ Δὶρκ Πέτερς καὶ αὐτὸς ἦσαν οἱ μόνοι λευκοί, οἱ ἀπομείναντες εἰς τὴν νῆσον τῶν μαύρων. Αὐτὸ μόνον λέγει... τίποτε ἄλλο ! Συμπέρασμα ἀρκετὰ βάσιμον, ἀλλὰ πάντοτε ἁπλοῦν συμπέρασμα· ὄχι βεβαιότης.

— Ἔχετε δίκαιον, πλοίαρχε.

— Τώρα ὅμως, χάρις εἰς τὸ σημειωματάριον τοῦ Πάττερσων, ἡμεῖς ἔχομεν τὴν βεβαιότητα, ὅτι ὁ ἀδελφός μου καὶ πέντε ἐκ τῶν συντρόφων του διέφυγον τὸν φρικώδη ἐκεῖνον θάνατον.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, πλοίαρχε. Ἀλλὰ περὶ τῆς τύχης τῶν διασωθέντων, ἂν συνελήφθησαν καὶ πάλιν ὑπὸ τῶν ἰθαγενῶν τῆς Τσάλαλ ἢ ἂν κατώρθωσαν νὰ μείνουν ἐλεύθεροι, περὶ τούτου αἱ σημειώσεις τοῦ Πάττερσων δέν μας λέγουν τίποτε, οὔτε περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν αὐτὸς ἐχωρίσθη καὶ παρεσύρθη μακράν των. . .

— Αὐτά ... θὰ τα μάθωμεν, κύριε Ζώρλιγκ. Ναί, θὰ τα μάθωμεν... Τὸ οὐσιῶδες εἶνε τοῦτο· ὅτι εἴμεθα βέβαιοι ἤδη, ὅτι ὁ ἀδελφός μου καὶ πέντε ἐκ τῶν ναυτῶν τῆς Ἰάνας ὑπῆρχον ζῶντες, πρὸ τεσσάρων σχεδὸν μηνῶν, εἰς κάποιον μέρος τῆς νήσου Τσάλαλ. Ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι ὑπάρχουν ἀκόμη !

— Πλοίαρχε, εἶπα τότε, θέλετε νὰ σας συνοδεύσω κ' ἐγὼ εἰς τὸ ταξείδιον, τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ ἐπιχειρήσῃ ὁ Ἄλβρανος μέχρι τῶν ἐσχατιῶν τοῦ Ἀνταρκτικοῦ ;

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ μὲ ἠτένισε διὰ βλέμματος διαπεραστικοῦ καὶ ὀξέος. Δὲν ἐφάνη ἐκπλαγεὶς ἐκ τῆς προτάσεως τὴν ὁποίαν τῷ ἔκαμνα καὶ τὴν ὁποίαν ἴσως ἐπερίμενε ... καὶ δὲν ἐπρόφερε παρὰ μόνον τὴν λέξιν ταύτην :

«Εὐχαρίστως.»

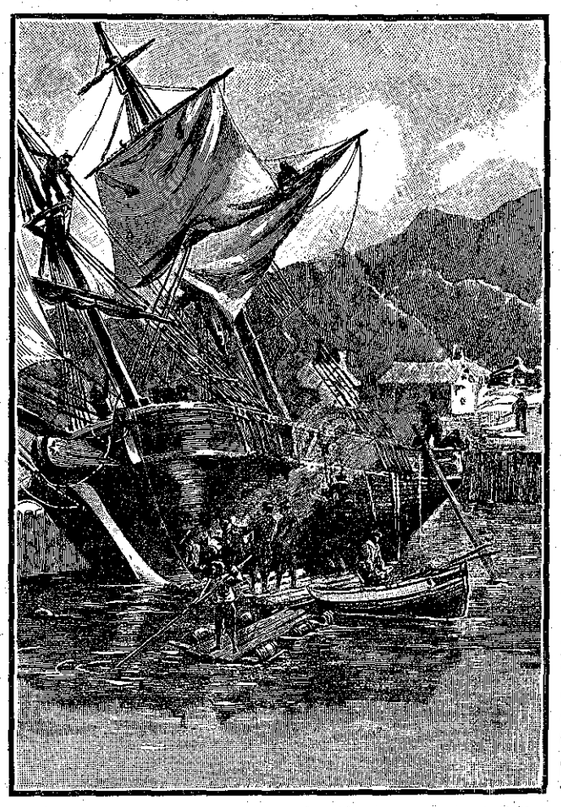

«Ἐργασία ἀπαραιτήτως προκειμένου περὶ ταξειδίου μακροῦ ἀνὰ τὰς πολικὰς θαλάσσας.» (Σελ. 122, στηλ. α')

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΕΠΙΣΚΕΥΗ ΚΑΙ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΑΛΒΡΑΝΟΥ

Σχηματίσατε ἐν τετράπλευρον ὀρθογώνιον, μήκους ἑξήκοντα πέντε λευγῶν ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμάς, καὶ πλάτους τεσσαράκοντα ἐκ βορρᾶ πρὸς νότον, ἐγκλείσατε ἐντὸς αὐτοῦ δύο μεγάλας νήσους καὶ ἑκατοντάδα νησίδων, μεταξὺ 60ο 10' — 64ο 36' δυτικοῦ μήκους, καὶ 51ο — 52ο 45' νοτίου πλάτους, —καὶ θὰ ἔχετε τὸ ἀρχιπέλαγος τῶν Μαλουΐνων Νήσων, τὸ γεωγραφικῶς

γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα Φ α λ κ λ ά ν δ η , κείμενον δὲ περὶ τὰ τετρακόσια μίλλια μακρὰν τοῦ Μαγελλανείου Πορθμοῦ.

Τῷ 1592 τὸ ἀνεκάλυψεν ὁ Τζὼν Δάβις, τῷ 1593 τὸ ἐπεσκέφθη ὁ πειρατὴς Χάουκινς, καὶ τῷ 1689 τὸ ἐβάπτισεν ὁ Στρόγκ,—ὅλοι ἄγγλοι. Μετὰ ἕνα περίπου αἰῶνα ἡ Φαλκλάνδη ἀπωκήθη ὑπὸ Γάλλων, κατόπι περιῆλθεν ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῶν Ἀγγλων. Ὥστε, καθ' ἣν ἡμέραν—16 Ὀκτωβρίου,—ὁ Ἄ λ β ρ α ν ο ς ἠγκυροβόλει εἰς τὸ Πὸρτ-Ἔγμοντ, τὴν πρωτεύουσαν, τὸ Ἀρχιπέλαγος ἦτο κτῆσις ἀγγλικὴ πρὸ ἓξ ἤδη ἐτῶν.

Αἱ δύο μεγάλαι νῆσοι, ἀναλόγως τῆς θέσεως, τὴν ὁποίαν ἔχουν πρὸς ἀλλήλας, ὀνομάζονται ἡ μὲν Ἀνατολικὴ Φαλκλάνδη ἡ δὲ Δυτικὴ Φαλκλάνδη. Εἰς τὰ βόρεια τῆς δευτέρας ἀνοίγεται τὸ Πὸρτ-Ἔγμοντ.

Ὅταν ὁ Ἄ λ β ρ α ν ο ς ἠγκυροβόλησεν ἐντὸς τοῦ λιμένος τούτου, ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἔδωσε δωδεκάωρον ἄδειαν εἰς ὅλον τὸ πλήρωμα. Εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἑπομένης ἤρχισεν ἡ ἐργασία δι' ἐπιμελοῦς καὶ λεπτομερεστάτης ἐπιθεωρήσεως τοῦ σκάφους καὶ τῆς ἐξαρτήσεως,—ἐργασία ἀπαραίτητος προκειμένου περὶ ταξειδίου μακροῦ ἀνὰ τὰς πολιτὰς Θαλάσσας.

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἀπεβιβάσθη τὴν ἡμέραν ἐκείνην, διὰ νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τοῦ διοικητοῦ τοῦ Ἀρχιπελάγους —διοικητοῦ, διοριζομένου ὑπὸ τῆς Ἀνάσσης,—ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ταχείας καὶ ἐπαρκοῦς τροφοδοτήσεως τοῦ Ἄ λ β ρ ά ν ο υ. Ὁ πλοίαρχός μας δὲν ἐνόει νὰ φεισθῇ δαπάνης, διότι μία ἄκαιρος οἰκονομία ἠδύνατο νὰ προκαλέσῃ τὴν ἀποτυχίαν τῆς δυσκόλου ἐκείνης ἐπιχειρήσεως. Ἄλλως τε κ' ἐγὼ ἤμην πρόθυμος νά τον βοηθήσω χρηματικῶς —καί τοῦ το εἶπα. Εἶχα ἐνθουσιασθῆ τόσον, ὥστε ἤθελα νὰναλάβω καὶ μέρος τῶν δαπανῶν, τὰς ὁποίας θἀπήτει τὸ μέγα ἐκεῖνο τόλμημα. Ὅπως εἷς τῶν ἡρώων τοῦ Ἔδγαρ Πόε, ἐνόμιζα κ' ἐγὼ ὅτι «ἓν ταξείδιον ἀνὰ τὰς πολιτὰς θαλάσσας ἁρμόζει εἰς πάντα ἄνθρωπον, διὰ τὸν ὁποῖον ἡ τελεία ἀπομόνωσις, ὁ ἀπόλυτος ἀποκλεισμός, ἡ δυσκολία τῆς εἰσόδου καὶ τῆς ἐξόδου, θἀπετέλουν τὸ θέλγητρον τῶν θελγήτρων!» Ἰδοὺ ποῦ εἶχα κατανοήσῃ, ἀναγινώσκων τὰ φαντασιώδη ἔργα τοῦ Πόε!.. Ἐξ ἄλλου ὅμως ἐπιρόκειτο νὰ δοθῇ βοήθεια εἰς δυστυχεῖς ἐγκαταλελειμμένους καὶ ἐπεθύμουν, ἐξ αἰσθήματος φιλανθρωπίας, νὰ συντελέσω κ' ἐγὼ εἰς τὴν σωτηρίαν των.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἣν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἐξῆλθεν, ὁ ὑποπλοίαρχος Τζὲμ Βὲστ ἔμεινε, κατὰ τὴν συνήθειάν του, εἰς τὸ πλοῖον, καὶ ἐνῷ οἱ ἄνδρες τοῦ πληρώματος ἀνεπαύοντο, ἐκεῖνος εἰργάσθη, ἐπιθεωρῶν τὸ κύτος μέχρις ἑσπέρας. Κ' ἐγὼ ἐπίσης τὴν πρώτην ἡμέραν δὲν ἐξῆλθα ἀπὸ τὸ πλοῖον. Εἰς τὴν Φαλκλάνδην ἐπρόκειτο νὰ μείνωμεν ἀρκετὰς ἡμέρας, ἑπομένως εἶχα καιρὸν ὅσον ἤθελα, διὰ νὰ ἐξερευνήσω τὰ περίχωρα τοῦ Πὸρτ-Ἔγμοντ, καὶ νὰ μελετήσω τὴν νῆσον ὀρυκτολογικῶς καὶ γεωλογικῶς. Τῆς λαμπρᾶς ταύτης εὐκαιρίας ἔσπευσε νὰ ἐπωφεληθῇ ὁ φλύαρος Οὐρλιγκερλῆς καὶ νὰ συνάψῃ μετ' ἐμοῦ ἐκτεταμένην ὁμιλίαν.

— Τὰ θερμότατά μου συγχαρητήρια, κύριε Ζώρλιγκ! ἤρχισε.

— Καὶ διατί πρᾶγμα, ναύκληρε;

— Δι' αὐτό που ἔμαθα, ὅτι δηλαδὴ σκοπεύετε νά μας ἀκολουθήσετε ὡς τὴν ἄκρη τοῦ κόσμου!

— Ὄχι δὰ καὶ τόσω μακρυά! Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν πρόκειται νὰ προχωρήσωμεν περισσότερον ἀπὸ τὸν ὀγδοηκοστὸν τέταρτον παράλληλον...

— Ἔ, καὶ αὐτὸ δέν σας τρομάζει;

— Καθόλου!

— Οὔτε ἐμένα, πιστεύσατέ το, κύριε Ζώρλιγκ!.. Ἔ, εἴδατε τώρα τί καλὸς ἄνθρωπός που εἶνε ὁ πλοίαρχός μας, καὶ ἂς μὴ μιλᾷ καὶ πολύ;.. Φθάνει νὰ ξεύρῃ κανεὶς νά τον μεταχειρίζεται!.. Πρῶτα δὲν ἤθελε νὰ σας πάρῃ οὔτε ὡς τὴν Τρίσταν Δακούναν, καὶ νά, τώρα σᾶς πέρνει ὡς τὸν νότιον πόλον!

— Σᾶς εἶπα, ὅτι δὲν πρόκειται περὶ τοῦ πόλου, ναύκληρε! Πρόκειται νὰ φθάσωμεν μόνον εἰς τὴν νῆσον Τσάλαλ, ἐκεῖ εἶνε ἡ δουλειά μας!

— Ἄ, ναί, ἔχετε δίκηο, ἐκεῖ εἶνε ἡ δουλειά μας! ἐπανέλαβεν ὁ Οὐρλιγκερλῆς. Ἀλλὰ δὲν μοῦ ἀπαντήσατε 'ς ἐκεῖνο ποῦ σᾶς ἐρώτησα. Εἴδατε τί καλὸς ποῦ εἶνε ὁ πλοίαρχός μας; Εἴδατε τώρα πόσον σᾶς καλομεταχερίζεται;

— Δι' αὐτὸ τὸν εὐγνωμονῶ πολύ, ναύκληρε — καθὼς καὶ σᾶς, ἔσπευσα νὰ προσθέσω, διότι εἰς τὴν ἐπιρροήν σας βέβαια ὀφεῖλω τὸ ταξεῖδι τὸ ὁποῖον ἔκαμα...

— Καὶ τὸ ἄλλο τὸ ὁποῖον θὰ κάμετε...

— Δὲν ἀμφιβάλλω, ναύκληρε!»

Διόλου δύσκολον νὰ ἐνόησεν ὁ ἀγαθὸς Οὐρλιγκερλῆς τὴν εἰρωνείαν, τὴν ὁποίαν ἐνεῖχεν ἡ ἀπάντησίς μου. Ὁπωσδήποτε δὲν ἔδειξε τίποτε, καὶ ἐφαίνετο ἀποφασισμένος νὰ ἐξακολουθήσῃ μέχρι τέλους παίζων ἀπέναντί μου πρόσωπον προστάτου. Τὸν ἄφησα λοιπὸν μὲ τὴν ἰδέαν του, καὶ παρέτεινα τὴν συνομιλίαν, τὴν ὄχι ἀνωφελῆ δι' ἐμέ, διότι ὁ ναύκληρος ἐγνώριζε κατὰ βάθος τὴν Φαλκλάνδην, καθὼς καὶ ὅλας τὰς νήσους τοῦ νοτίου Ἀτλαντικοῦ, τὰς ὁποίας τοσάκις εἶχεν ἐπισκεφθῆ. Οὕτω, χάρις εἰς τὰς παντοειδεῖς του πληροφορίας, εὑρέθην ἀρκούντως προπαρεσκευασμένος τὴν ἑπομένην, ὅταν ἡ λέμβος τοῦ Ἄ λ β ρ ά ν ο υ μὲ ἀπεβίβασαν εἰς τὴν ξηράν.

Ἂν ἐπὶ δύο μῆνας ἐταξείδευα μὲ κλειστοὺς ὀφθαλμοὺς χωρὶς νὰ γνωρίζω ποῦ πηγαίνω, καὶ τους ἤνοιγα αἴφνης ἐκεῖ, δὲν θὰ ἤξευρα ἂν εὑρισκόμην εἰς τὴν Φαλκλάνδην ἢ εἰς τὴν Νορβηγίαν. Τῷ ὄντι, ἡ ὄψις τῶν ἀκτῶν ἐκείνων τῶν διατεμνομένων ὑπὸ ὄρμων βαθέων, τῶν ἀποκρήμνων ὀρέων μὲ τὰς καθέτους των πλευράς, τῶν τεφρῶν βράχων τῶν κατερχομένων μέχρι τῆς παραλίας, καὶ Νορβηγὸν ἀκόμη θὰ ἠδύνατο νἀπατήσῃ! Ἀκόμη καὶ τὸ κλίμα εἶνε τὸ ἴδιον· αἱ βροχαὶ ἐπίσης ἄφθονοι, ἡ ὁμίχλη ἐπίσης πυκνὴ κατὰ τὴν ἄνοιξιν καὶ τὸ φθινόπωρον, οἱ ἄνεμοι ἐπίσης ὁρμητικοί, ὥστε νὰ ἐκριζόνουν καὶ τὰ λαχανικά... Ἀλλὰ θὰ ἤρκουν ὀλίγοι περίπατοι διὰ νὰ μὲ πείσουν, ὅτι μ' ἐχώριζεν ἀκόμη ὁ Ἰσημερινὸς ἀπὸ τὰς βορείους χώρας τῆς Εὐρώπης! Εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Πὸρτ-Ἔγμοντ, τὰ ὁποῖα ἐξηρεύνησα τὰς πρώτας ἡμέρας, οὔτε ἴχνος συνήντησα ἐκ τῶν θαυμασίων ἐκείνων ἐλατῶν, αἱ ὁποῖαι καλύπτουν τὰ νορβηγικὰ ὄρη, ἀλλὰ μόνον καχεκτικά τινα δενδρύλια, μικροὺς θάμνους, βρύα καὶ λειχῆνας. Ποῦ τὰ πυκνὰ δάση τῆς Νορβηγίας, τὰ ποιητικὰ ἐνδιαιτήματα τῶν νυμφῶν τῆς βορείου μυθολογίας, τῶν Ἐρσῶν καὶ τῶν Βαλκυριῶν!

Εἰς τοὺς ὅρμους τοῦ ἀρχιπελάγους,—ὅπου αἱ φάλαιναι ἦσαν ἤδη σπάνιαι,—ἠφθόνουν ἄλλα εἴδη θαλασσίων μαστοφόρων γιγαντιαίων, φῶκαι, θαλάσσιοι ἐλέφαντες, θαλάσσιοι λύκοι καὶ λέοντες, ὅλα τεράστια. Εἶνε δύσκολον νὰ φανταισθῇ τις πόσον δυνατὰ φωνάζουν τὰ ἀμφίβια ταῦτα — προπάντων τὰ θήλεα καὶ τὰ νεογνά. Νομίζει τις ὅτι ὁλόκληροι ἀγέλαι βοῶν μυκῶνται ἀνὰ τὰς ἀκτὰς ἐκείνας. Πρὸς τὰ θορυβώδη ταῦτα μαστοφόρα, συναγωνίζονται ἐκ τῶν πολυειδῶν, ἀπειραρίθμων πτηνῶν τοῦ ἀρχιπελάγους, οἱ λυπαρόχηνες, ἀφθονώτατοι καὶ ἐδῶ.

Μίαν ἡμέραν, ἐνῷ ἠχηρὰ ὀγκανίσματα διεσταυροῦντο πανταχόθεν καὶ ἐπλήρουν τὸν ἀέρα, ἠρώτησα ἕνα γηραιὸν ναυτικὸν τοῦ Πὸρτ-Ἔγμοντ:

— Μήπως ὑπάρχουν ὄνοι εἰς τὰ περίχωρα;

— Ὄχι, κύριε, μοὶ ἀπεκρίθη· αὐτὰ ποῦ ἀκούετε δὲν εἶνε ὄνοι... εἶνε λιπαρόχηνες!

— Μπᾶ!

Καὶ ὅμως, ἀκούοντες τὰ ἠλίθια αὐτὰ πτηνὰ νὰ φωνάζουν, καὶ αὐτοὶ οἱ ὄνοι ἠδύναντο ν' ἀπατηθῶσι.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΙ ΞΕΝΑΙ ΓΛΩΣΣΑΙ ΚΑΙ Η ΙΔΙΚΗ ΜΑΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 118)

Ὁμολογῶ, ὅτι εἰς τὴν ἰδικήν μας γλῶσσαν, (τὴν ν έ α ν ἑλληνικὴν δηλαδὴ) δὲν εὑρίσκει κανεὶς τόσα πολλὰ καὶ ἔξοχα βιβλία, τόσα ποιήματα, τόσα μυθιστορήματα, τόσα ἀριστουργήματα φιλολογικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ ἔργα, ὅπως εἰς τὴν γαλλικήν, τὴν ἀγγλικὴν κτλ. Ἀλλὰ ἡ γλῶσσα ἀρά γε πταίει εἰς τοῦτο ἢ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι, διότι δέν την καλλιεργοῦμεν; Ἡ γλῶσσα εἶνε ὅπως τὸ μάρμαρον εἰς τὰς χεῖρας τοῦ γλύπτου· μὲ τὸ αὐτὸ μάρμαρον εἷς μέτριος τεχνίτης παράγει μέτριον ἄγαλμα, εἷς Φειδίας ὅμως ἓν ἀριστούργημα. Τί πταίει ἡ γλῶσσά μας, ἂν δὲν παρήχθησαν ἀκόμη καὶ ἐδῶ πολὺ μεγάλοι συγγραφεῖς; Πταίομεν ἴσως μᾶλλον ἡμεῖς, οἱ ὁποῖοι δὲν ὑποστηρίζομεν ὅσον πρέπει τοὺς συγγραφεῖς μας, ἀπορροφώμενοι ἀπὸ τὰ γαλλικὰ καὶ τὰ ἀγγλικὰ βιβλία.

Πολλοὶ λέγουν ἀκόμη: «Πῶς νὰ ἀναπτυχθῇ ἡ νέα ἑλληνική, πῶς νὰ γραφοῦν ἔργα ἄξια λόγου εἰς αὐτήν, ἀφοῦ τόσον περιωρισμένος ἀριθμὸς ἀνθρώπων τὴν ὁμιλεῖ;» Δέν το παραδέχομαι αὐτό· τὴν νέαν ἑλληνικὴν ὁμιλοῦν σήμερον (ἢ τοὐλάχιστον τὴν ἐννοοῦν) 5—6 ἑκατομμύρια ἀνθρώπων. Πλεῖσται εὐρωπαϊκαὶ γλῶσσαι ὁμιλοῦνται ἀπὸ πολὺ ὀλιγωτέρους, καὶ ὅμως ἔχουν ἀνεπτυγμένην, λαμπρὰν φιλολογίαν· (ἡ Δανικὴ π. χ. ὁμιλεῖται μόνον ὑπὸ $2^1/_2$ ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων, καὶ ὅμως ἡ δανικὴ φιλολογία ἔχει ἕνα Ἄνδερσεν! (Εἴμεθα καὶ ἡμεῖς ἀρκετοί, ἀρκετώτατοι, διὰ νὰ ἀναπτυχθῇ φιλολογικῶς καὶ ἐπιστημονικῶς ἡ γλῶσσά μας· τὸ κακὸν εἶνε ἄλλο: ὅτι δ έ ν δ ι α β ά ζ ο μ ε ν ὅσον ἔπρεπε.

Ἂν οἱ Γάλλοι, οἱ Ἄγγλοι, οἱ Γερμανοί, πρὸ αἰώνων τινῶν, πρὶν ἀκόμη γραφοῦν τόσα ἀριστουργήματα εἰς τας γλῶσσας των, ἔκαμναν ὅ,τι κάμνομεν ἡμεῖς σήμερον, ἂν παρημέλουν δηλαδὴ τὰς γλῶσσάς των, θὰ ἠμποροῦσαν ποτὲ νὰ ταις δώσουν τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν κατέχουν σήμερον εἰς τὸν κόσμον; Καὶ αὐτοὶ ὅπως ἡμεῖς, ἤρχισαν ἀπὸ γλῶσσας ὁμιλουμένας ἀπὸ ὀλίγους, πτωχὰς εἰς ἔργα φιλολογικά· ἀλλὰ τὰς ἠγάπησαν, τὰς ἐκαλλιέργησαν καὶ τὰς ἐπλούτισαν μὲ τόσα καὶ τόσα ἀριστουργήματα καὶ τὰς ἔκαμαν σπουδαίας καὶ διεθνεῖς γλώσσας. Τὸ ἴδιον ἠμποροῦμεν νὰ κάμωμεν, ἂν θέλωμεν, καὶ ἡμεῖς, ἂν παύσωμεν νὰ παραμελῶμεν τὴν γλυκεῖαν καὶ πλουσίαν γλῶσσάν μας, ἂν ἐμανθάναμεν δὲ συγχρόνως καὶ ξένας γλώσσας, ὅσας δυνάμεθα περισσοτέρας (τὸ ἓν δὲν ἀποκλείει τὸ ἄλλο). Διότι μόνον ὁ γινώσκων πολλὰς γλώσσας δύναται νὰ ἀναγνώσῃ τόσα ἀριστουργήματα εἰς τὸ πρωτότυπον, νὰ ἀναπτύξῃ τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυχήν του καὶ νὰ παραγάγῃ (ἂν εἶνε καὶ ὑπὸ τῆς φύσεως προικισμένος) καὶ αὐτὸς νέα ἀριστουργήματα. Πρὸς τοῦτο ὅμως εἶνε ἀνάγκη νὰ μανθάνῃ τις καλὰ τὰς ξένας γλώσσας, κατὰ βάθος, καὶ ὄχι νὰ ψελλίζῃ μόνον τετριμμένας τινὰς φράσεις τῆς καθημερινῆς χρήσεως καὶ νὰ καμαρώνῃ μὲ αὐτάς.

Ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν μητρικήν μας γλῶσσαν συνδέεται μὲ τὸ ἐθνικὸν φρόνημα, τὸ ὁποῖον δυστυχῶς τόσον μᾶς λείπει καὶ περὶ τοῦ ὁποίου θὰ ὁμιλήσωμεν ἴσως ἄλλοτε.

ΕΛΛΗΝ ΠΟΛΥΓΛΩΣΣΟΣ

Ο ΚΥΡ-ΜΑΤΟΚΛΕΙΣΤΗΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 115].

Παρασκευή.

«Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῆς, πόσοι ἄνθρωποι ὑπάρχουν, ποῦ θὰ ἤθελαν νά με ἔχουν!» εἶπεν ὁ Ματοκλείστης, «πρὸ πάντων ὅσοι ἔχουν κάμῃ τίποτε κακό!» «Μικρέ μου, καλέ μου Ματοκλείστη» μοῦ λένε, «τὰ μάτια μας δὲν θέλουν νὰ κλείσουν, γι' αὐτὸ μένομε ὅλη τὴ νύχτα ἄϋπνοι καὶ βλέπομε ὅλες τὲς κακές μας πράξεις σὰν μικρὰ ἄσχημα φαντάσματα νὰ κάθωνται 'στὰ κάγκελα τοῦ κρεββατιοῦ καὶ νά μας βρέχουν μὲ ζεματιστὸ νερό! Ἀγαπητέ, σὲ παρακαλοῦμε, ἔλα καὶ διῶξέ τα, νὰ μπορέσωμε νὰ κοιμηθοῦμε καλά!» Κὶ ἀναστενάζοντάς μοῦ προσφέρουν χρήματα. «Καλὴ νύχτα, Ματοκλείστη, τὰ χρήματα εἶνε ἐπάνω 'στὸ τραπέζι.» Ἀλλὰ δέν το κάνω γιὰ χρήματα! εἶπεν ὁ Ματοκλείστης.

«Καὶ τί θὰ κάμωμε ἀπόψε;» εἶπε ὁ Παυλάκης.

«Χμ! θέλεις ἀρά γε νὰ ἔλθῃς 'ς ἕνα γάμο κἄπως διαφορετικὸ ἀπὸ τὸν χθεσινό; Τῆς ἀδελφῆς σου ἡ μεγάλη κούκλα, ποῦ λέγεται Ἔρμαννος, θὰ παντρευθῇ μὲ τὴν κούκλα Βέρθα. Εἶνε μάλιστα συγχρόνως καὶ τὰ γενέθλιά της καὶ θὰ γίνουν μεγάλα πράγματα!»

—Ὦ! τὸ ξέρω αὐτό!» εἶπε ὁ Παυλάκης. «Ἄμα χρειασθοῦν ἡ κοῦκλες καινούργια φορέματα, ἡ ἀδελφή μου τὲς κάνει νὰ γυρτάζουν τὰ γενέθλιά τους ἢ τὸν γάμο τους. Αὐτὸ τὸ ἤξερα ἐκατὸ φορές!»

—Αὐτὴ τὴ νύχτα εἶνε λοιπὸν ἡ ἑκατοστὴ πρώτη φορὰ καὶ ἡ τελευταία, γι' αὐτὸ θὰ εἶνε καὶ τόσο ὡραῖα. Γιὰ κύτταξε!» Καὶ ὁ Παυλάκης ἐκύτταξε τὸ τραπέζι· πάνω του ἦταν ἕνα σπιτάκι ἀπὸ χαρτόνι μὲ φῶτα 'στὰ παράθυρά του καὶ ἀπ' ἔξω ἐπαρουσίαζαν ὅπλα οἱ μολυβένιοι στρατιῶτες.

Ὁ γαμβρὸς καὶ ἡ νύφη ἐκάθουνταν σκεπτικοὶ κατάχαμα, κουμπισμένοι 'στὸ πόδι τοῦ τραπεζιοῦ (καὶ εἶχαν τ ὸ λ ό γ ο τ ο υ ς νὰ κουμποῦν). Ὁ Ματοκλείστης, μὲ τὸ μαῦρο φόρεμα τῆς γιαγιᾶς, ἔκαμε τὴν ἱεροτελεστία. Ἔπειτα ἔψαλαν τὰ ἔπιπλα τοὺς στίχους αὐτούς, ποῦ εἶχε κάμῃ τὸ μολυβδοκόνδυλο:

«Εὔχομαι τὸ νέο τὸ ζευγάρι
Πάντα προκοπὴ τἄχῃ καὶ χάρι!
Ἀτέκνουν χαρωποί, καμαρωμένοι,
Ἂν καὶ μὲ κερὶ εἶνε πλασμένοι!
Τῇ φωνῇ μου ὁ ἄνεμος ἂς πάρῃ:
Ζήτω τὸ καινούργιο μας ζευγάρι!»

Καὶ ἀμέσως βροχὴ ἀπὸ δῶρα· φαγώσιμα ὅμως δὲν εἶχαν· ἐχόρταιναν μὲ τὴν ἀγάπη τους. «Θὰ νοικιάσωμε καμμιὰ ἐξοχικὴ ἔπαυλι ἢ θὰ πᾶμε ταξεῖδι;» ἐρώτησε ὁ γαμβρός· καὶ ἐζήτησαν τότε τὴν γνώμη τοῦ κοσμογυρισμένου χελιδονιοῦ καὶ τῆς γρηᾶς κόττας, ποῦ εἶχε πέντε φορὲς βγάλῃ κοτόπουλα.

Τὸ χελιδόνι διηγήθηκε γιὰ τοὺς ζεστοὺς καὶ θαυμαστοὺς τόπους, ὅπου τὰ σταφύλια, χονδρὰ καὶ βαρειά, κρέμονται 'στὸ κλῆμα, ὅπου ὁ ἀέρας εἶνε τόσο γλυκὺς καὶ τὰ βουνὰ ἔχουν χρώματα, ποῦ ἐδῶ οὔτε τὰ φαντάζονται!

«Μπᾶ! Τὸ πράσινο λάχανό μας δέν το ἔχουν ὅμως αὐτοί!» εἶπε ἡ κόττα. «Ἕνα καλοκαῖρι ἔζησα μὲ τὰ πουλάκια μου 'στὴν ἐξοχή· ἦταν ἐκεῖ ἕνας κῆπος μὲ πράσινα λάχανα ἀνοιχτὸς μπροστά μας καὶ σωρὸς χώματα γιὰ νὰ σκάβωμε! Ἐκεῖ ἦταν ζωή! Δέν την περνᾷ καμμιὰ ἄλλη!—«Ναί, ἂν δὲν ἔμοιαζαν τόσο ὅλα τὰ κεφάλια τῶν λαχάνων καὶ ἂν δὲν εἴχαμε τόσο συχνὰ κακοκαιρία!» εἶπε τὸ χελιδόνι.—«Εἴμεθα συνηθισμένοι μ' αὐτή» εἶπε ἡ κόττα.—«Ἀλλὰ εἶνε τόσο κρύο, κάνει τόση παγωνιά!» — «Ἄ!· αὐτὸ κάνει καλὸ 'στὸ λάχανο» ἀποκρίθηκε ἡ κόττα.

«Ὅσο γιὰ ζέστη κάνει δὰ κ' ἐδῶ. Μήπως πρὸ τεσσάρων χρόνων δὲν ἔκαμε ἕνα καλοκαῖρι ποῦ βάστηξε πέντε βδομάδες; Ἔσκανε μάλιστα κανεὶς ἀπὸ τὴ ζέστη. Καὶ ἔπειτα δὲν ἔχομε καὶ τὰ φαρμακερὰ ζῷα τῶν μεσημβρινῶν τόπων, καὶ οὔτε λῃστὰς δὲν ἔχομε! Ὁποιος δὲν νομίζει τὸν τόπο μας τὸν ὡραιότερο τοῦ κόσμου, αὐτὸς εἶνε ἕνας ἄθλιος! Δέν τον ἄξιζε ἀλήθεια νὰ κάθεται ἐδῶ!» Καὶ τότε ἄρχισε τὰ κλάμματα ἡ κόττα καὶ εἶπε: «Κ' ἐγὼ ἔκαμα ταξεῖδια! δώδεκα μίλια μέσα 's ἕνα βαρέλι· δὲν εἶνε τίποτα!»

«Μάλιστα, ἡ κόττα εἶνε φρόνιμη γυναῖκα» εἶπε ἡ κούκλα Βέρθα «κ' ἐγὼ δὲν μπορῶ ν' ἀνεβαίνω βουνά, ἀνήφορο καὶ κατήφορο, καὶ ὅλο τὰ ἴδια. Προτιμῶ τὴν ἐξοχὴ μὲ τὰ λάχανά της· ἐκεῖ θὰ πᾶμε!»

Κ' ἔτσι ἐτελείωσε ἡ συζήτησις.

('Εκ τῶν τοῦ Ἄνδερσεν)

(Ἕπεται συνέχεια.) Ν. Ι. Υ.

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

Σᾶς ὑπεσχέθην νὰ συνεχίσω τὴν προηγουμένην μου περὶ τῆς Ἑκατονταετηρίδος τοῦ Σολωμοῦ ἐπιστολήν, καὶ νὰ συμπληρώσω τὰς περὶ τοῦ μεγάλου μας ποιητοῦ πληροφορίας. Καὶ πρῶτον, ὅσον μου ἐπιβάλλει ὁ χῶρος συντόμως, θὰ σας διηγηθῶ τὴν βιογραφίαν του.

Ὁ Διονύσιος Σολωμὸς ἐγεννήθη ἐν Ζακύνθῳ, τῷ 1798. Ὑπῆρξε γόνος οἰκογενείας ἀρχαιοτάτης, πλουσίας καὶ ἀριστοκρατικῆς. Οἱ πρόγονοί του ἐξ Ἰταλίας μετηνάστευσαν πρὸ αἰώνων εἰς Κρήτην καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ζάκυνθον. Ὁ ἱστορικώτερος ἐξ αὐτῶν, ὁ Ἰωάννης Ἀρσένιος Σολωμός, ἔλαβε παρὰ τῆς Ἐνετίας τῷ 1697 τὸν τίτλον τοῦ κόμητος διὰ τὰς πρὸς τὴν πατρίδα ὑπηρεσίας,—τίτλον κληρονομικόν, τὸν ὁποῖον ἔφερεν ἐπίσης καὶ ὁ ποιητής. Νεώτατος ὁ Διονύσιος Σολωμός, ἀφ' οὗ ἐδιδάχθη ἐν Ζακύνθῳ τὰ πρῶτα γράμματα, ἀπῆλθεν εἰς Ἰταλίαν πρὸς τελειοποίησιν τῶν σπουδῶν του. Περατώσας τὰ ἐγκύκλια μαθήματα ἐν Ἐνετίᾳ καὶ ἐν Κρεμῶνι, ἐνεγράφη εἰς τὴν Νομικὴν Σχολὴν τῆς Παβίας, ὅθεν τῷ 1818 ἐπέστρεψεν εἰς Ζάκυνθον, μόλις εἰκοσοσαετής, φέρων δίπλωμα διδάκτορος. Ὅπως ἔλεγεν ὁ ἴδιος, τὴν τιμὴν ταύτην ὤφειλε μᾶλλον εἰς τὴν ἐπιείκειαν τῶν καθηγητῶν του, παρὰ εἰς τὴν ἐπιστημονικήν του ἱκανότητα. Πράγματι, ὀλίγον ἐσπούδασε τὰ νομικά· πολὺ περισσότερον εἴλκυσαν τὸν ποιητὴν ἐξ ἀρχῆς αἱ φιλολογικαὶ καὶ ποιητικαὶ μελέται, αἱ ὁποῖαι ἀπετέλεσαν τὸ ἐντρύφημα καὶ τὴν μοναδικὴν ἐνασχόλησιν ὅλης του τῆς ζωῆς.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ

Τὰ πρῶτά του ποιήματα ὁ Σολωμὸς ἔγραψεν ἰταλιστί. Λέγεται, ὅτι ὁ Σπυρίδων Τρικούπης, ὁ ὁποῖος τὸν ἐγνώρισεν ἐν Ζακύνθῳ τῷ 1822, θαυμάσας τὴν ποιητικήν του δεινότητα, τὸν προέτρεψε νὰ γράψῃ ἑλληνιστί, μὲ τὴν πεποίθησιν, ὅτι θὰ δοξάσῃ τὴν ἑλληνικὴν φιλολογίαν. Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὁ Σολωμὸς ἐγκατέλειψε τὴν ἰταλικὴν γλῶσσαν καὶ ἀφιερώθη ὁλοψύχως εἰς τὴν ἑλληνικήν, σπουδάσας βαθύτατα τὴν ἀρχαίαν καὶ τὴν νέαν, καὶ διὰ τῆς μεγάλης του γλωσσοπλαστικῆς δυνάμεως, ρίψας ἔκτοτε τὰ θεμέλια τῆς νέας ποιητικῆς γλώσσης, εἰς τὴν ὁποίαν ἔγραψαν κατόπιν οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν. Ἔκαμε δηλαδὴ τὸ ἴδιον διὰ τὴν Ἑλλάδα, τὸ ὁποῖον ἔκαμεν ὁ Δάντης διὰ τὴν Ἰταλίαν. Καὶ ὅπως ὁ Δάντης θεωρεῖται σήμερον ὁ γενάρχης τῆς ἰταλικῆς φιλολογίας, οὕτω καὶ ὁ Σολωμὸς θεωρεῖται ὁ γενάρχης τῆς ἑλληνικῆς.

Τὸν «Ὕμνον εἰς τὴν Ἐλευθερίαν» περὶ τοῦ ὁποίου σᾶς ὡμίλησα ἤδη, ἔγραψε τὸν Μάϊον τοῦ 1823, ἐν ἡλικίᾳ εἰκοσιπέντε ἐτῶν. Ἀλλὰ δὲν εἶνε τὸ μόνον του ἔργον. Ἔγραψε καὶ πλεῖστα ἄλλα, τῆς αὐτῆς καὶ ἀνωτέρας ποιητικῆς ἀξίας. Ἡ Ὠδὴ εἰς τὸν Βύρωνα καὶ εἰς τὸν Μπότσαρην, ἡ Φαρμακωμένη, ὁ Λάμπρος, ὁ Κρητικός, οἱ Ἐλεύθεροι Πολιορκημένοι κτλ. εἶνε ποιήματα, τὰ ὁποῖα λάμπουν ὡς ἀστέρες πρώτου μεγέθους εἰς τὸ ποιητικόν μας στερέωμα. Τὸ δυστύχημα εἶνε, ὅτι πολλὰ ἐξ αὐτῶν δὲν ὑπάρχουν πλήρη. Εἴτε ἐχάθησαν, εἴτε ὁ ποιητὴς δὲν ἐπρόφθασε νὰ τα τελειώσῃ. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ ἀποσπάσματα, τὰ ὁποῖα ἐσώθησαν, ἡ ἐντύπωσις εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀναγνώστου εἶνε ἰσχυροτάτη καὶ κρίνει τις ἐξ αὐτῶν τὸν ποιητήν, πραγματικῶς Λέοντα ἐξ ὄνυχος. Τὸ προσεχὲς ἔτος, ὅταν θὰ ἑορτασθῇ ἐπισήμως ἡ ἀναβληθεῖσα Ἑκατονταετηρίς, θὰ γίνῃ καὶ μία ἐκλεκτικὴ ἔκδοσις τῶν Ἁπάντων τοῦ Σολωμοῦ, ἐπίτηδες διὰ τὴν νεολαίαν. Τότε θά τ' ἀναγνώσετε καὶ σεῖς καὶ θά μ' ἐνθυμηθῆτε...

Τὰ τριάκοντα τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του ὁ ποιητὴς διῆλθεν ἐν Κερκύρᾳ, πρωτευούσῃ τότε τοῦ Ἰονίου Κράτους, ὅπου καὶ ἀπέθανε τῇ 9 Νοεμβρίου 1856. Ἡ Ἰόνιος Βουλὴ διέκοψεν ἀμέσως τὴν συνεδρίασίν της καὶ ἐκήρυξε τὸ πένθος δημόσιον· ὅλη δὲ ἡ πόλις συνέρρευσε περίλυπος εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ ἐπιβάλλουσαν κηδείαν του. Τῷ 1861 τὰ ὀστᾶ τοῦ ποιητοῦ μετεκομίσθησαν εἰς Ζάκυνθον καὶ κατετέθησαν εἰς ὡραῖον τάφον, φέροντα ἐπὶ στήλης τὴν προτομήν του, ἐπὶ τῆς κεντρικωτέρας πλατείας τῆς γενεθλίου πόλεως, ἡ ὁποία ἔκτοτε ὠνομάσθη Πλατεῖα τοῦ Ποιητοῦ. Ὅσοι ἐξ ὑμῶν ἐπεσκέφθητέ ποτε τὴν ὡραίαν Ζάκυνθον, θὰ εἴδατε βεβαίως τὸ περιφανὲς καὶ ἔνδοξον τοῦτο μνημεῖον, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὸ προσκύνημα καὶ τὸ καύχημα ὅλης τῆς πνευματικῆς Ἑλλάδος!

Ἰδοὺ τώρα ἀπέναντί σας καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ ποιητοῦ. Ἡ θέα τῆς ὑπερόχου ταύτης μορφῆς, θά σας ἐπισφραγίσῃ ὅσα σᾶς εἶπα, καὶ θά σας εἴπῃ βεβαίως καὶ ἄλλα, τὰ ὁποῖα δέν σας εἶπα... Θαυμάσατε τὸ εὐρὺ μέτωπον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶνε ἀποτυπωμένη ἡ σφραγὶς τῆς μεγαλοφυΐας· τὴν ὡραίαν ποιητικὴν κόμην, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τρόπον τινὰ ἀκτινωτὸν δόξης· τοὺς βαθεῖς καὶ ἐμπευσμένους ὀφθαλμούς· τὴν ὅλην γλυκεῖαν καὶ αὐστηρὰν ἅμα φυσιογνωμίαν. . . Σπανίως ἄλλου εἰκὼν θά σας ὑπενθυμίσῃ ἀμέσως τὸ ἀρχαῖον ἐκεῖνο: οἷα ἡ μορφὴ τοιάδε καὶ ἡ ψυχή. Ἀρκεῖ νὰ ἴδῃ τις τὸν Σολωμόν, διὰ νὰ ἐννοήσῃ ἀμέσως ὅτι εὑρίσκεται ἐνώπιον μεγάλου ἀνδρός. Ὅσοι δ' ἐξ ὑμῶν εἴδον εἰκόνας τοῦ Γκαῖτε, τοῦ Σίλλερ, τοῦ Δάντου, τοῦ Σαίξπηρ, τοῦ Μίλτωνος, καὶ τῶν ἄλλων μεγάλων ποιητῶν τοῦ κόσμου, θάναγνωρίσουν ὅτι ἡ εἰκὼν τοῦ ποιητοῦ μας παρουσιάζει πολλὰ κοινὰ χαρακτηριστικὰ μὲ ἐκείνας, καὶ πρὸ πάντων μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ Γκαῖτε.

Διαφυλάξατε εἰς τὴν ψυχήν σας τὸ ἴνδαλμα τῆς μεγάλης φυσιογνωμίας καὶ λατρεύσατε τὸν ποιητήν, ὁ ὁποῖος «ἔκλεισε μέσα εἰς τὴν ψυχήν του τὴν Ἑλλάδα!»

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Υ. Γ. Μὴν ἐκπλαγῆτε ἂν ἡ ὑπογραφὴ τοῦ ἕλληνος ποιητοῦ εἶνε γραμμένη ἰταλιστί. Εἶνε ἡ μόνη σωζομένη ἰδιόχειρος ὑπογραφὴ τοῦ Σολωμοῦ, εὑρεθεῖσα ἐσχάτως κάτωθεν ἑνὸς ἰταλικοῦ του ποιήματος.

Φ.

ΕΓΩ ΚΑΙ Ο ΠΙΣΤΟΣ ΜΟΥ

Πρωί—πρωί, ἅμα ξυπνήσω,
Θὰ ἴδω μπροστά μου τὸν Πιστὸ
Κ' εὐθὺς γλυκὰ θά τον φιλήσω
Στὸ πρόσωπό του τὸ ζεστό.

Κι' αὐτὸς μὲ δύναμι καὶ χάρι,
Στὰ δόντια του τὰ δυνατὰ
Τὴν σάκκα μου τρέχει νὰ πάρῃ
Κι' ὅλον τὸν δρόμο την κρατᾷ.

Καὶ ἀφοῦ πᾶμε 'στὸ σχολεῖο.
Μπαίνω ἐγὼ μέσα μὲ χαρά,
Κι' αὐτός, 'στὴ ζέστη καὶ 'στὸ κρύο,
Πιστὸς ἀπ' ἔξω καρτερᾷ.

Κι' ὅταν τὸ μάθημα τελειώσῃ,
Τότε νὰ ἰδῆτε μιὰ φορὰ
Τὴν εὐθυμία μας τὴν τόση!
Τὸ τρέξιμο καὶ τὴν χαρά!

Ἀχώριστοι κ' εὐτυχισμένοι
Γυρνοῦμε πίσω 'στὴ μαμμά,
Ποῦ ἀνυπόμονη προσμένει
Εἰς τὸ παράθυρο σιμά.

Καί με φιλεῖ μ' ἀγάπη τόση
Καὶ τὴν φιλῶ γλυκὰ κ' ἐγώ,
Κ' ἔπειτα τρέχει νά μου δώσῃ
Ψωμὶ καὶ βούτυρο κι' αὐγό.

Καὶ 'στὸν Πιστό, ποῦ περιμένει,
Ψωμὶ καὶ κόκκολα πετᾷ,
Καὶ τρῶμε οἱ δυό μας πεινασμένοι
Καὶ ἡ μαμμά μού μας κυτᾷ.

(Μίμησις) Ν. Ι. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΤΟΥ ΓΙΟΥΛΙΒΕΡ ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΝΑΝΩΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ε'.

Εἰς τὴν νῆσον Λιλλιπούτην τὰ ζῶα εἶνε ἀνάλογα μὲ τοὺς κατοίκους· τὸ ἴδιον καὶ τὰ δένδρα, τὸ ἴδιον καὶ τὰ φυτά.

Τὰ ἄλογα λοιπὸν καὶ τὰ βώδια, καὶ τὰ πιὸ μεγάλα ἀκόμη, μόλις φθάνουν ὡς τὸν ἀστράγαλόν σας· τὰ δὲ πρόβατα ἔχουν ἀνάστημα ποντικοῦ.

Ἡ μυῖγες, καθὼς καὶ τὰ ἄλλα ἔντομα, εἶνε ὁλωσδιόλου ἀόρατα διὰ τὰ δικά μας μάτια, ὄχι ὅμως καὶ διὰ τὰ μάτια τῶν Λιλλιπουτείων, τὰ ὁποῖα μὲ τὸν τρόπον ποῦ εἶνε πλασμένα, ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ βλέπουν πράγματα, ποῦ ἡμεῖς μόλις καὶ μετὰ βίας θὰ τὰ ἐβλέπαμεν μὲ τὸ μικροσκόπιον!

Μίαν φορὰν παραδείγματος χάριν, ὁ Γιούλιβερ εἶδε κοράσιον, νὰ περνᾷ εἰς μίαν ἀόρατην βελόναν μίαν κλωστὴν ἐπίσης ἀόρατην, καὶ νὰ κάθεται κοντὰ εἰς ἕνα μάγειρον, ὁ ὁποῖος ἐμαδοῦσε μίαν κίχλαν ὄχι πιὸ μεγάλην ἀπὸ μυῖγαν!

Φαντασθῆτε λοιπὸν πόσες τέτοιες κίχλες ἐχρειάζοντο, διὰ νὰ γίνῃ ἕνα πιάτο φαγητὸν διὰ τὸν Γιούλιβερ, ὁ ὁποῖος ἔτρωγε ἐκεῖ ἕνα ὁλόκληρο βῶδι, ὅπως εἰς τὸν τόπον του θὰ ἔτρωγε μίαν σαρδέλαν, ἢ τὸ πολὺ ἕνα σκουμβρί,—ἔτσι γιὰ ὀρεκτικό.

Καὶ βέβαια, ἕνα βῶδι δέν του ἔφθανε εἰς τὴν καθησιά του καὶ ἔτρωγε τρία τέσσερα· τοὺς γάλους τοὺς ἔκαμνε μίαν χαψιάν· τὴς ὄρνιθες τὴς ἔπερνε μὲ τὸ περοῦνι του τρεῖς-τρεῖς διὰ νὰ καταλάβῃ κάτι τι εἰς τὸ στόμα του· τὴς φραντζόλες τὴς ἔτρωγε μὲ τὴν χοῦφτα, σὰν σταφίδες· καὶ τοὺς πιὸ μεγάλους ἀστακοὺς τοὺς ἐδάγκανεν ἕνα-ἕνα σὰν γαριδίτσες!...

Καὶ ἐπειδὴ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον δὲν ὑπῆρχον τὰ κατάλληλα ποτήρια, οἱ ἄνθρωποι ποῦ ὑπηρετοῦσαν τὸν Γιούλιβερ εἰς τὸ τραπέζι, τοῦ ἔχυναν ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ στόμα του ὁλόκληρο βαρέλι μὲ νερὸ ἢ μὲ κρασί· καὶ ἐπειδὴ τὰ βαρέλια τῶν Λιλλιπουτείων δὲν ἦσαν πιὸ μεγάλα ἀπὸ δακτυλήθρες, μόλις ὁ Γιούλιβερ ἔπινεν ἕνα καὶ ἀμέσως ἐφώναζε: «Κι' ἄλλο!»

Ἔ, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἐξακολουθήσῃ ἔτσι. Οἱ Λιλλιπούτειοι ἤρχισαν νὰ ἀνησυχοῦν, διὰ τὸν τόπον των καὶ διὰ τὸν ξένον των. Ἀλήθεια ἡ νῆσός των ἦτο πλουσία καὶ εὔφορος· ἀλλὰ πάλιν δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ θρέψῃ διὰ πολὺν καιρὸν ἕνα τέτοιον φαγᾶν.

Τί συνέβη κατόπι, θὰ τὸ μάθετε ἄλλην φοράν.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 116)

— Κάνουν ταξείδια γιὰ διασκέδασι, ξέρεις, ἐξηκολούθησεν ἡ Μηλιὰ καὶ ὄχι γιὰ ἐμπόριο, αὐτὰ τὰ βαποράκια. . . Πῶς μου ἄρεσε νὰ τα βλέπω ! Αὐτὸ ποῦ ἄνοιξε 'στὴ μέση καὶ ἐβούλιαξε ἐδῶ κοντά μας, εἶχε μέσα πολλὰ πράγματα. Καὶ τώρα τὰ ξεβράζει ἡ θάλασσα καὶ μᾶς τα φέρνει ἐδῶ. . .

Καὶ ἐνῷ ἔλεγεν αὐτὰ ἡ Μηλιά, ἔβλεπεν ἀπὸ μακρυὰ τὸ βαρελάκι.

— Τί νὰ ἔχῃ μέσα ἀρά γε ; εἶπε.

— Δὲν ξεύρω, εἶπεν ὁ Γιαννάκης· ἐσὺ ξεύρεις ;

— Ἐγὼ δὲν ξεύρω . . . ἀλλὰ μαντεύω. . .

— Τί ; 'πέ μου τί ἔχει ;

— Πᾶμε τώρα κάτω, καὶ σὲ λίγο θὰ το ἰδοῦμε.

Κατέβησαν εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ἔτρεξαν εἰς τὸ βαρέλι.

— Πρέπει νὰ το κυλίσωμε ὥς τὴ σκάλα, εἶπεν ἡ Μηλιά. Ἔλα, Γιαννάκη ! Βίρα !

Ἡ Μηλιὰ ἐπῆρε δύο πασσάλους καὶ ἔδωσε τὸν ἕνα εἰς τὸν ἀδελφόν της.

— Χῶσε τὴν ἄκρη τοῦ ξύλου ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ βαρέλι. Θὰ κάμω τὸ ἴδιο κ' ἐγὼ καὶ θὰ το σπρώξουμε μαζί. Ἔλα, βίρα ! . .

Τὰ ἀδέλφια ἔσπρωξαν συγχρόνως καὶ τὸ βαρελάκι ἐκύλισε.

— Τί ἀστεῖο ποῦ εἶνε, Μηλιά ! εἶπεν ὁ Γιαννάκης. Ἔλα πάλι !

— Ἔλα, πάλι !

Ἡ ἐργασία ἐξηκολούθησε χωρὶς πρόσκομμα καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ βαρελάκι ἔφθασεν ἕως τὴν βάσιν τῆς κλίμακος. Ἀλλὰ τὸ δυσκολώτερον δὲν εἶχε γίνῃ ἀκόμη... Πῶς θὰ το ἀνέβαζαν ἕως ἐπάνω ; Ἡ Μηλιὰ ἐφοβεῖτο νὰ μή τους ξεφύγῃ καὶ πέσῃ ἐπάνω εἰς τὰ πόδια των καὶ τούς τα σπάσῃ... Καὶ ἐκάθησεν εἰς τὸ πρῶτο σκαλοπάτι, διὰ νὰ σκεφθῇ καλλίτερα τί ἔπρεπε νὰ κάμουν.

Νἀνοίξουν ἐκεῖ κάτω τὸ βαρέλι ; Ὄχι, δὲν ἦτο φρόνιμον, διότι δὲν ἤξευραν τί εἶχε μέσα. Ἠμποροῦσε νὰ εἶχε καὶ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον νὰ ἐχύνετο ἢ νὰ ἐχαλοῦσεν εἰς τὸν ἀέρα... Ἔξαφνα ἡ Μηλιὰ ἐνθυμήθη τὸ σχοινὶ τοῦ σάκκου καὶ ἐπῆγε νὰ το εὕρῃ. Μὲ αὐτὸ ἐπερίζωσε τὸ βαρέλι ἀπὸ τὴν μέσην ἀκριβῶς. Τὸ περιεχόμενόν του ἐφαίνετο πολὺ βαρύ, μολονότι εἶχε μικρὸν τὸν ὄγκον.

— Ἐσὺ Γιαννάκη, θἀνεβαίνῃς ἕνα-ἕνα σκαλὶ καὶ θὰ τραβᾷς τὸ σχοινί, ἐνῷ ἐγὼ θὰ σπρώχνω τὸ βαρέλι ἀπὸ κάτω. Πρόσεξε ὅμως νὰ μὴν ἀφήσῃς τὸ σχοινί, πρὶν μοῦ το 'πῇς, γιὰ νὰ λάβω τοὐλάχιστον καιρὸ νὰ φυλαχθῶ. . .

Ἀφ' οὗ ἔγιναν ὅλαι αἱ προετοιμασίαι, ὁ Γιαννάκης ἐπῆρε τὸ σχοινὶ εἰς τὸν ὦμόν του, ἡ δὲ Μηλιὰ ἐπῆρε τὸν πάσσαλον καὶ ἀνεσήκωσε τὸ βαρέλι.

Τὸ πρᾶγμα ἦτο εὐκολώτερον, ἀφ' ὅσον ἐνόμισαν εἰς τὴν ἀρχήν. Ὅταν τὸ βαρέλι ἀνυψώθη ἕως τὸ μέσον τῆς πρώτης βαθμίδος, ἡ Μηλιὰ ἐγονάτισε, τὸ ἐκάθισεν ἐπάνω εἰς τὸν ὦμόν της, ἔπειτα ἐσηκώθη καὶ τὸ ἔσπρωξε μὲ τόσην δύναμιν, ὥστε τὸ βαρέλι εὑρέθη διαμιᾶς ἐπάνω εἰς τὸ σκαλοπάτι.

— Νά το ! τὸ εἶδες ; εἶπεν ἡ Μηλιὰ μὲ μειδίαμα θριάμβου. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε ὅτι μ' ἐβοήθησες καὶ σύ· χωρὶς ἐσέ, τίποτε δὲν θὰ ἠμποροῦσα νὰ κάμω !

Μολονότι ἤρχισε νὰ κουράζεται, ὁ Γιαννάκης ἐκολακεύθη ἀπὸ τοὺς ἐπαίνους τῆς ἀδελφῆς του καὶ ἐφιλοτιμήθη νὰ μὴν ἀφήσῃ τὸ σχοινί. Ἐξηκολούθησαν λοιπὸν τὴν ἐργασίαν καὶ ἀνέβασαν τὸ βαρέλι ἀρκετά. Ἀλλ' εἰς τὸ προτελευταῖον σκαλοπάτι, τὸ ὁποῖον ἦτο ὑψηλότερον ἀπὸ τὰ ἄλλα, ὁ Γιαννάκης ἔξαφνα ἐφώναξε :

— Μηλιά ! φυλάξου ! θἀφήσω τὸ σχοινί ! δὲν μπορῶ πειά !

Μ' ἕνα πήδημα ἡ Μηλιὰ ἦλθε πλησίον τοῦ ἀδελφοῦ της, ἔπιασε καὶ αὐτὴ τὸ σχοινὶ καί το ἐτράβηξε μὲ τόσην δύναμιν, ὥστε καὶ οἱ δύο μαζὶ κατώρθωσαν νἀνεβάσουν τὸ βαρέλι ὥς τὸ τελευταῖον σκαλοπάτι, τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο καὶ πολὺ ὑψηλόν.

— Ἔλα τώρα, Γιαννάκη, σπρῶξε ἀκόμη μιά, κ' ἐτελείωσε !

Ὁ μικρὸς δὲν ἤθελε νὰ ὑπακούσῃ καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀδελφή του τὸν ἐμάλωνε καὶ ἐπέμενε νὰ την βοηθήσῃ, διὰ νὰ ἐμβάσουν τὸ βαρέλι εἰς τὸ σπήλαιον, ὁ Γιαννάκης ἤρχισε νὰ κλαίῃ, καὶ εἶπεν, ὅτι τοῦ ἐπονοῦσε ἡ μέση πολὺ δυνατά.

— Ἔτσι τὸ λές ! ἀπήντησεν ἡ Μηλιά· τὸ λὲς γιὰ νὰ με μαλακώσῃς. Καλὰ λοιπόν, θά σ' ἀφήσω κ' ἐγὼ καὶ θὰ κάμω ὅ,τι πρέπει μονάχη μου !

Καὶ ἡ Μηλιὰ ἐκύλισε τὸ βαρέλι ὥς μέσα εἰς τὸ σπήλαιον. Ὁ Γιαννάκης τὴν ἠκολούθησε καὶ ἐξηπλώθη εἰς τὸ στρῶμα, κλαίων ἀκόμη δυνατώτερα.

— Μ' ἀλήθεια τὸ κάνεις ; ἠρώτησεν ἡ Μηλιά. Αἰσθάνεσαι πουθενὰ πόνο ;

— Ναί, σοῦ λέγω, ναί ... μοῦ πονεῖ ἡ μέση μου, ποῦ δὲν μπορῶ νὰ κουνηθῶ. . .

Καὶ εἰς τὸ παραμικρότερον κίνημα ἐξεφώνιζε :

— Ἀ .. ὤ !.. μάνα μου !..

Καὶ δός του πάλιν κλάμματα. Τὰ δάκρυα ἔρρεαν ἀπὸ τὰ μάτια του ποταμηδόν. Ἡ Μηλιὰ τὸν ἐλυπήθη.

— Πουλάκι μου ! ἔλεγε· ἐγὼ πταίω που σ' ἔβαλα νὰ κάμῃς πρᾶγμα ἀνώτερον ἀπὸ τὰς δυνάμεις σου... Ἔλα, μὴν κλαῖς καὶ θά σου περάσῃ. Θέλεις νὰ σου 'πῶ κανένα παραμύθι ;

— Ὄχι ... δὲν θέλω.

— Θέλεις νὰ σου κάμω μιὰ ὡραία σούπα ;

— Ὄχι .. δὲν πεινῶ.

— Τί θέλεις λοιπόν ;

— Τίποτα... Ἀ ! . . ὤ ! . . μάνα μου !..

Ἡ Μηλιὰ ἐκάθησεν εἰς τὸ στρῶμα, πλησίον τοῦ Γιαννάκη, πολὺ λυπημένη ποὺ τον ἤκουε νὰ φωνάζῃ ἔτσι. Ἀ, βέβαια θὰ ὑπέφερεν ἀληθινά. Δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ χύνῃ τόσα δάκρυα εἰς τὰ ψεύματα !

— Θέλεις, πουλάκι μου, νὰ κοιμηθῇς ; τὸν ἠρώτησε.

— Καὶ πῶς νὰ κοιμηθῶ μὲ τέτοιους πόνους ποῦ ἔχω ;

— Μά, γιὰ δοκίμασε !

Καὶ ἡ Μηλιὰ ἤρχισε νὰ τραγῳδῇ σιγὰ-σιγά, μὲ μονότονον φώνην, ὅπως νανουρίζουν τὰ μικρὰ παιδιά :

Φεγγαράκι μου λαμπρὸ
Φέγγε μου νὰ περπατῶ. . .

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰ μάτια τοῦ Γιαννάκη ἐκλείσθησαν, καὶ ἡ Μηλιὰ δὲν ἐτολμοῦσε πλέον νὰ κινηθῇ, φοβουμένη μήπως τὸν ἐξυπνήσῃ... Δὲν ἦταν τρόπος λοιπὸν νὰ σπάσῃ ξύλα, ν' ἀνάψῃ φωτιὰ καὶ νὰ μαγειρεύσῃ τὴν σούπαν· θὰ ἔκαμνε θόρυβον... Καὶ ὅμως ὁ Γιαννάκης θὰ ἐξυπνοῦσε πεινασμένος καὶ ἡ Μηλιὰ δὲν θὰ εἶχε νὰ τοῦ δώσῃ παρὰ ξερὸ παξιμάδι. Τοὐλάχιστον ἂς τὸν ὠφελοῦσε ἐκεῖνος ὁ ὕπνος καὶ ἂς ἐξυπνοῦσε καλά!...

Τότε ἡ Μηλιὰ ἐσκέφθη νὰ μαγειρεύσῃ ἔξω· θὰ ἤναπτε φωτιὰ ἐπάνω εἰς τὴν σκάλαν, θὰ ἔρριπτεν εἰς τὴν χύτραν ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸν γόγγυρον, καὶ ἂν ἐν τῷ μεταξὺ ἤκουε τὴν φωνὴν τοῦ Γιαννάκη, θὰ ἔτρεχε πάλιν πλησίον του.

Αὐτὸ ἔκαμε τῳόντι ἡ Μηλιά· καὶ ἀφ' οὗ ἔβρασεν ἡ σούπα, τὴν ἐπῆρε μαζί της καὶ ἐμβῆκεν εἰς τὸ σπήλαιον. Τὰ μάτια τοῦ Γιαννάκη ἦσαν ἀκόμη κλειστά· ἐν τούτοις εἶχεν ἐξυπνήσῃ καὶ ἐμουρμούριζε καὶ ἐζητοῦσε νὰ πιῇ. Ἡ Μηλιὰ ἐπῆρε νερὸν δροσερὸν μ' ἕνα χουλιάρι καί τού το ἔχωσεν εἰς τὸ στόμά του.

Ὁ Γιαννάκης τὸ ἔπτυσε καὶ ἄνοιξε τὰ μάτιά του.

— Γιατί ; δὲν εἶπες πῶς διψᾷς ; ἠρώτησεν ἡ ἀδελφή του.

— Ναί... διψῶ... ἀπήντησεν ὁ μικρὸς κλαυθμυρίζων.

— Γιατὶ λοιπὸν δὲν πίνεις νερό ;

— Δὲν μ'ἀρέσει... θέλω λεμονάδα !

— Λεμονάδα ! καὶ ποῦ νὰ τὴν βροῦμε τὴν λεμονάδα ;

— Τίποτε δὲν ἔχουμ' ἐδῶ μέσα ! ... κ' ἐγὼ λοιπὸν θὰ φύγω !

[Ἕπεται συνέχεια] ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΛΕΡΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ Σχολεῖον μεταξὺ δύο μαθητριῶν, ἐν ἡμέρᾳ μεγάλης βροχῆς.

— Ἀχ, καϊμένη, πῶς φοβοῦμαι μήπως κάμῃ πάλιν ὁ Θεὸς κατακλυσμό !

— Μὰ δὲν εἶπεν εἰς τὸν Νῶε ὅτι δὲν θὰ το ξανακάμῃ ;

— Οὔ, ἀπὸ τότε μπορεῖ νὰ το ξέχασε !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φύλλου Τριανταφύλλου

* * *

Ἡ *Πετραία Ἀραβία* δὲν ἤθελε νὰ πάρῃ μὲ κανένα τρόπον τὸ χάπι της. Ἡ μητέρα της λοιπὸν ἐσκέφθη νὰ το χώσῃ κρυφὰ μέσα εἰς ἕνα ζαχαρωμένο βερύκοκον, τὸ ὁποῖον τῆς ἔδωσε.

— Ἔ, τὸ ἔφαγες ; τὴν ἠρώτησε.

— Ναί, μαμμά· ἐπέταξα ὅμως ἕνα μικρὸ κουκουῦτσι, ποῦ εἶχε μέσα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μελαγχολικοῦ Ναύτου

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ἤτοι Βιβλία τερπνά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» καὶ πωλούμενα ἐν τῷ Γραφείῳ αὐτῆς.

Συνέχεια τοῦ Καταλόγου· ἴδε σελ. 192 καὶ 110·

Η ΝΙΝΑ

αἱ ἓξ θεῖαι της καὶ οἱ ἑπτὰ ἐξάδελφοί της

Διήγημα τρυφερώτατον καὶ χαριέστατον, κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς *Λουΐζης Μ. Ἀλκώτ*· ἐξελληνισθὲν ὑπὸ *Π. Ι. Φέρμπου*, μετὰ 20 εἰκονογραφιῶν. Τιμᾶται ἄδετον φρ. 3,50· χρυσόδετον φρ. 5.

(Ἕπεται συνέχεια τοῦ Καταλόγου)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΟΥ πάει καὶ τὰ ξετρυπώνει ὁ φίλος μου *Ἀλέξανδρος Οἰκονομίδης* ! Εἰς τὸ φύλλον τῆς 12 Ὀκτωβρίου 1896—φαντασθῆτε !—ἡ πρώην *Μαρουσιώτισα* μοῦ ἔγραφε : «Ἀντὶ νὰ παραπονοῦνται ὅτι βραβεύονται μόνον κορίτσια, πολὺ καλλίτερα θὰ ἔκαμναν τὰ ἀγόρια νὰ καταγίνωνται περισσότερον διὰ νὰ φθάσουν τὰ κορίτσια, τὰ ὁποῖα *ἀπεδείχθησαν ἀνώτερά των*». Αὐτὸ φαίνεται, ὅτι ἐπείραξε πολὺ τὸν *Ἀλέξανδρον Οἰκονομίδην*, ὡς ἀγόρι, ἀφ' οὗ τὸ ἐνθυμεῖται ἀπὸ τόσον καιρόν· τὸ ἐφυσοῦσε, ποῦ λένε, καὶ δὲν ἐκρύωνε· καὶ ἰδοὺ σήμερα εὑρίσκει τὴν εὐκαιρίαν ν' ἀπαντήσῃ : «Δὲν μπορῶ καλὰ-καλὰ νὰ καταλάβω, μοῦ γράφει, τί ἐννοεῖ μ' ἐκεῖνο τὸ *ἀπεδείχθησαν ἀνώτερά των*. Τὰ πράγματα ἀποδεικνύουν τὸ ἐναντίον. Εἰς τὸν 52ον Διαγωνισμὸν π. χ. ἐβραβεύθησαν 12 ἀγόρια καὶ 10 μόνον κορίτσια. Ἀλλ' ὄχι μόνον εὐρυέστερα, ἀλλ' ἀκόμη καὶ πειὸ τυχηρὰ εἶνε τὰ ἀγόρια. Εἰς τὴν περυσινὴν κλήρωσιν τῶν Δώρων ἐκέρδισαν 58 ἀγόρια καὶ 42 κορίτσια· εἰς δὲ τὴν ἐφενεινὴν 52 ἀγόρια καὶ 48 κορίτσια. Ἀλλ' ἠμπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι αὐτὸ δὲν σημαίνει τίποτε, διότι πιθανὸν νὰ ἔχῃ περισσοτέρους συνδρομητὰς παρὰ συνδρομητρίας. Ναί, ἀλλ' αὐτὸ πάλιν δὲν σημαίνει ὅτι τὰ ἀγόρια εἶνε φιλομουσότερα ; Καὶ διὰ νὰ ἐπανέλθω εἰς τὸ ζήτημα τῆς εὐφυΐας καὶ τῆς προκοπῆς, ἀγόρι δὲν ἐβραβεύθη εἰς τὸν πρῶτον διαγωνισμὸν τῆς Καλλιγραφίας ; ἀγόρι δὲν ἐβραβεύθη εἰς τὸν πρῶτον διαγωνισμὸν τῆς Ζωγραφικῆς ; καὶ εἰς τὸν πρῶτον Διαγωνισμὸν τῆς Μεταφράσεως ; καὶ εἰς τὴν τρίτην Κυριακήν ; καὶ εἰς τὴν τετάρτην ; καὶ εἰς τὴν πέμπτην ; Παντοῦ ἀγόρια ! Ἀρίνω δὲ ὅτι ὄχι μόνον ὑπὸ πνευματικὴν ἀλλὰ καὶ ὑπὸ σωματικὴν ἔποψιν, τὰ κορίτσια μένουν πίσω καὶ δὲν ἠμποροῦν νὰ συναγωνισθοῦν μαζί μας, οὔτε εἰς τὸ τρέξιμον, οὔτε εἰς τὸ κολύμβημα, οὔτε εἰς τὴν κωπηλασίαν, οὔτε εἰς τὸ πήδημα, καὶ ἂς πηγαίνῃ ἡ *Ναυτοπούλα* ὅσον θέλει νὰ πέρνῃ μαθήματα γυμναστικῆς ! Αὐτὰ λοιπὸν, σὲ παρακαλῶ νὰ τὰ φανερώσῃς εἰς τὰς συνδρομητρίας σου, διὰ νὰ ξεύρουν γιὰ πάντα, ὅτι τὰ ἀγόρια εἶνε ἀγόρια». Χρ ! νὰ ἰδοῦμε τώρα τί θἀπαντήσουν τὰ κορίτσια. Ἐννοεῖται, ὅτι θὰ δημοσιεύσω τὰς καλλιτέρας ἀπαντήσεις, μὲ τὴν ἰδίαν προθυμίαν, μὲ τὴν ὁποίαν ἐδημοσίευσα καὶ τὴν πρὸς τὴν *Μαρουσιώτισαν* ἀπάντησιν τοῦ *Οἰκονομίδου*.

Ἀπὸ τὸ Δαφνὶ μοῦ γράφει σήμερα ὁ *Δὸρ Κολοκύθας Πάτερας*. Ὁ καϊμένος ... ἐτρελλάθηκε . . . ναί, ἐτρελλάθηκε . . . ἄμα εἶδε τὸ πασχαλινόν μου φυλλάδιον καὶ προπάντων τὴν Πασχαλιὰν τῆς *Ἰωάννας Μαρκέτη*. Καὶ τώρα, κλεισμένος εἰς τὸ Φρενοκομεῖον, προσπαθεῖ νὰ συνθέσῃ ἕνα σονέτον, τὸ ὁποῖον τοῦ ἐνέπνευσεν ἡ ὡραία εἰκών. Ὁ καϊμένος ! εὐχηθῆτε νὰ γίνῃ καλά.

Νομίζω, *Τραγικὲ Αἰσχύλε*, ὅτι πρέπει νὰ δεχθῇς τὴν πρότασιν τοῦ *Ἰσημερινοῦ τοῦ Κόσμου* καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ ἐπαναλάβετε τὰς διακοπείσας σχέσεις. Οἱ φίλοι μου πρέπει καὶ μεταξύ των νὰ εἶνε φίλοι. Αὐτὸ εἶνε ἡ μόνη μου ἐπιθυμία.

Ναί, τώρα εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη, *Δρόσος τῆς Πρωΐας*, ποῦ μου ἔγραψες. Ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐπωφελήσαι πάντοτε τῆς ἐξόδου, διὰ νὰ μου γράφῃς ὀλίγας λέξεις. Εἶμαι εὐτυχὴς ὅταν μανθάνω, ὅτι αἱ φίλαι μου μάγαποῦν καὶ μ' ἐνθυμοῦνται, ἔστω καὶ ἂν δέν μου γράφουν συχνά. —Τ' αὐτὰ καὶ πρὸς τὴν *Ἀγραίαν Ἄρτεμιν*, τὴν ὁποίαν ὁ κ. Φαίδων ὑπερευχαριστεῖ διὰ τὸ λαμπρὸν ἐγκώμιον.

Πατρίκιε τῆς Αὐγούστης, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον καὶ πρόσεξε νὰ μή το διαδώσῃς πάλιν «ἐξ ἀπροσεξίας σου».

Τί πολυτελές, τί κομψόν, τί χαριτωμένον τὸ χαρτί, *Δέα*, τὸ ὁποῖον σοῦ ἔφερεν ὁ ἀδελφός σου διὰ νὰ μου γράφῃς ! Ἐκεῖνες ἡ μαργαρίτες ἀξίζουν ὅ,τι πῆς, καὶ τὸ ψευδώνυμόν σου ἀνάμεσα αὐτῶν τυπωμένον μὲ τὰ ὡραῖα ἐκεῖνα κόκκινα γράμματα, πόσην χάριν ἔχει !

Ζηλεύει τὴν *Μίαν Τρελούλαν* ἡ *Μέλλουσα Καλλιτέχνις* διὰ τὴν τιμὴν ποὺ της ἔκαμεν ὁ Ἰούλιος Βέρν· (ἀλλὰ καὶ πόσοι δὲν την ἐζήλευσαν !)—μοῦ γράφει δὲ ὅτι ἂν ἦτο εἰς τὴν θέσιν της, «ὄχι *Μία* ἀλλὰ δέκα τρελοῦλες θὰ ἐγίνετο». Καὶ περὶ τῆς «Σφιγγὸς τῶν Πάγων» μοῦ γράφει, ὅτι εἶνε τὸ ἀριστούργημα τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ Βέρν. Τί δὲν μου γράφει αὐτὴν τὴν φορὰν ἡ εὐγλωττος φίλη μου !

Περὶ ὅσων μ' ἐρωτᾷς, *Μαρία Καλλιτίκου*, λέγει ὁ Ὀδηγός, ὁ δημοσιευθεὶς εἰς τὸ πρῶτον φυλλάδιον. Αἱ λύσεις πρέπει νὰ *γράφωνται εἰς* χωριστὸν χαρτὶ ἑκάστου φυλλαδίου, ἀλλὰ εἰμπορεῖ νὰ *στέλλωνται* μαζί, δύο ἢ περισσοτέρων φυλλαδίων, ἐφ' ὅσον δὲν λήγει ἡ προθεσμία.

Βίκτωρ καὶ *Φανὴ Ἰωαννίδου* βεβαίως δύνασθε νὰ μου γράφετε τακτικά. Ἀναμένω τὰ ψευδώνυμά σας, ἂν θέλετε νὰ λάβετε.

Τὰ Δαχεῖα, *Τρεχαγυρευόπουλε*, δὲν ἐπιτρέπονται εἰς τὸν τόπον μας. Καὶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κάμνω κάθε χρόνον δὲν εἶνε Δαχεῖον, ἀλλ' ἀπλῆ Διανομὴ Δώρων διὰ κλήρου εἰς τοὺς συνδρομητάς μου.—Πολὺ ἐγέλασα μὲ τὸ πρωταπριλιάτικον ψεῦμά σου.

Γλυκὸ Ἀλάτι, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ. Σὲ συγχαίρω διὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμούς.

Λίαν προσεχῶς, *Ὀλυμπιονίκη*, θὰ σας εἴπω περὶ τῆς «Βιβλιοθήκης» μου καὶ θὰ σας στείλω τὴν Ἀγγελίαν τοῦ τόμου, ὁ ὁποῖος θὰ ἐκδοθῇ ἐφέτος. Ἀλλὰ σᾶς λέγω ἀπὸ τώρα ὅτι θὰ περιέχῃ ἓν *ἔξοχον* εἰκονογραφημένον μυθιστόρημα, μεγάλου ἐνδιαφέροντος, τὸ ὁποῖον θὰ κάμῃ κρότον. Φαντάσου ὅτι ἡ σκηνή του θὰ εἶνε ἐν Ἀθήναις, ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλέους !—Πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ποικιλωτάτη ἐπιστολή σου. Πόσα πράγματα διαβάζεις !

Ὁρίστε καὶ οἱ ἀγαπητοὶ *Τέττιγες*. Τώρα ποῦ ἦλθε τὸ καλοκαίρι θἀρχίσουν πάλιν τὸ κελάδημά των. Τί χαρά μου !

Πραγματικῶς, *Ρωμηοπούλα*, ἔγραφες ὅτι ἡ πρότασις τοῦ *Μ. Τυμπανιστοῦ* εἰμπορεῖ νὰ με βλάψῃ διὰ τῆς παραιτήσεως πολλῶν συνδρομητῶν· ἀλλὰ δὲν εἶπες ὅτι σὺ ἀτομικῶς εἶσαι πρόθυμος νὰ την δεχθῇς ; Ἄρα ψηφίζεις ὑπὲρ τῆς προτάσεως.—Ὡς πρὸς τὴν εἰκόνα τῆς *Δ. Μαρεώτιδος*, νομίζω νὰ εἶπα κ' ἐγὼ ὅτι εἰς τὴν ἐκτέλεσιν *χωλαίνει* καὶ ὅτι μόνον διὰ τὴν παράστασιν τῆς ἰδέας ἐβραβεύθη.

Εἶπα, *Ὑποβρύχιος Ἄμυνα*, ὅτι εἰς τὰς προτάσεις δὲν δημοσιεύω τὰ ὀνόματα ἐκείνων περὶ τῶν ὁποίων γνωρίζω,ὅτι δὲν ἀνταλλάσσουν Μικρὰ Μυστικά. Οὐ παντὸς εἰς Κόρινθον πλεῖν, καὶ οὐ παντὸς ἀνταλλάσσειν. Διὰ νἀνταλλάσσῃ κανεὶς Μ. Μυστικὰ χρειάζεται πρῶτον ἀπ' ὅλα νὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ τὴν ἀξίαν των, νὰ φαντάζεται τί ὡραῖον θὰ εἶνε ἓν Δεύκωμα καὶ τί λαμπρὰν ἀνάμνησιν τῆς παιδικῆς του ἡλικίας θἀποτελῇ δι' αὐτὸν ἀργότερα· νὰ εἰμπορεῖ νὰ γράφῃ τὰς ἀπαντήσεις εὐφυῶς, καὶ τέλος τὸ καὶ κυριώτερον νὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ ἐπαρκῇ εἰς τὴν δαπάνην. Δι' αὐτὸ δὲν ἀνταλάσσουν ὅλοι.

Συνήθως, *Ἕκτορ Τρῶς*, τὰς εἰκόνας τῶν βραβευομένων εἰς Κυριακὰς τὰς δημοσιεύω εἰς τὸ διπλοῦν φυλλάδιον. Δέν το παρετήρησες, σὺ ὁ τόσον καλὸς παρατηρητής ;—Ἴσα-ἴσα τὸ ἔργον, περὶ τοῦ ὁποίου μοὶ γράφεις, θἀποτελέσῃ τὸν προσεχῆ τόμον τῆς Β.βλιοθήκης μου. Ἔχει βραβευθῆ, ξεύρεις, καὶ ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας· εἶνε δὲ πραγματικῶς ἀριστούργημα ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν.

Τότε λοιπόν, *Χιονοσκεπῆ Ὄλυμπε*,μοῦ ὀφείλεις 1 φρ. διὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ψευδωνύμου, διότι δὲν εἶχα παρατηρήσῃ ὅτι πρόκειται περὶ ἀλλαγῆς. Μόνον *μίαν φορὰν* δικαιοῦται νὰ λάβῃ τις ψευδώνυμον δωρεάν, ὅσα ἔτη καὶ ἂν εἶνε συνδρομητής.—Ἀπεναντίας αἱ ἐπιστολαί σου μ' εὐχαριστοῦν πάρα πολύ.

Ἀλεξάνδρα Μπαλακώστα, ποῦ νὰ ἐνθυμοῦμαι τόσα ψευδώνυμα ἀπέξω ! Δι' αὐτὸ εἶπα ὅτι : ὄνομα καὶ ψευδώνυμον πρέπει νὰ εἶνε *πάντοτε ἀχώριστα*. Ὅταν κάτωθεν τῆς ἐπιστολῆς δὲν σημειόνῃ τις τὸ ψευδώνυμόν του, αὐτὸ σημαίνει ὅτι θέλει νὰ τον ἀναφέρω μὲ τὸ ὄνομά του. — Μόνον ὁ τὸ πολὺ προτάσεις τοῦ καθενὸς δημοσιεύω εἰς κάθε φύλλον. Ποῦ εἶνε ἡ λύσις τοῦ Φωνηεντολίπου σου ;

Λέγουν, *Μαῦρε Πρίγκιψ*, ὅτι οἱ συγγραφεῖς, οἱ ποιηταί, οἱ καλλιτέχναι καὶ ξεύρω 'γὼ ποιοί ἄλλοι, εἶνε κάπως ἰδιότροποι· ὥστε δὲν πρέπει νὰ τους συνερίζεται κανείς. Σὲ συγχαίρω, διότι εἶσαι κάτοχος... 156 ψευδωνύμων, καὶ σου εὔχομαι νὰ τα χιλιάσῃς !

Ἀνδριάνα Βλασσοπούλου, εἶσαι ἐλευθέρα νὰ λάβῃς ἢ νὰ μὴ λάβῃς ψευδώνυμον. Ἀργότερα θὰ προτείνω Διαγωνισμὸν μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Γράφε μου συχνά.

Ὑπὲρ τῆς προτάσεως τοῦ Μικροῦ Τυμπανιστοῦ μοῦ ἔγραψεν ἀκόμη:— ἡ *Μαγευμένη Ἀκρογιαλιά*, ἡ *Ὑπολαΐς*, ἡ *Ἠλιόλουστος Πρωΐα*, ὁ *Ἱππότης τῆς Ὀμίχλης*, ἡ *Ναυμαχία τῆς Σαλαμῖνος* τὸ *Σκουλῆκι τῆς Γῆς*, ἡ *Τοουκνίδα τῆς Τερψιθέας*, ἡ *Ναυτοπούλα τῆς Ἄνδρου* (ναί, ναί, μοῦ γράφει, νά το κάμετε !) τὸ *Κῦμα τῆς Πριγκήπου* (μὲ μίαν πολὺ ἐνθουσιώδη ἐπιστολήν)· τὸ *Σκῆπτρον τοῦ Διὸς* (τὸ ὁποῖον, ναὶ μὲν φοβεῖται μήπως ἐκ τούτου ὀλιγοστεύσουν οἱ συνδρομηταί μου, ἀλλ' αὐτὸ εἶνε πρόθυμον νὰ δεχθῇ τὴν αὔξησιν)· ὁ *Ζεβὰν* (ἀνυπομονῶν νὰ ἐγγραφῇ ἐν τοῖς πρώτοις εἰς τὸν κατάλογον τῶν συνδρομητῶν τῆς Γ' Περιόδου)· τὸ *Ἀρτίο Μαστέλλο*, τὸ *Ἥσυχο Ἀεράκι*, ὁ *Τρεχαγυρευόπουλος*, ὁ *Ποιητικὸς Νάρκισσος*, ὁ *Σέλευκος* ὁ *Κεραυνός*, τὸ *Ἀτταβίριον Ῥόδου*, ὁ *Θαυμαστὴς τῶν Ὡραίων Τεχνῶν* (ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν ἐλπίδα ὅτι αὐξανομένης τῆς συνδρομῆς θὰ

ἠμπορῶ κάποτε νὰ δημοσιεύω καὶ χρωματιστὰς εἰκόνας) ἡ *Ῥούθ*, ὁ *Ἀναστάσιος Λ. Ζωγράφος*, ὁ *Τζὼν Μπουλ* (ὁ ὁποῖος ὡρκίσθη νὰ εἶνε συνδρομητὴς μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του!) ὁ *Πιστὸς Στρατιώτης* (παραδεχόμενος τὸ ἀναγκαιοταμπούματονον» τοῦ *Ἀρχιζιζανίου*)· ὁ *Ὑποψήφιος Δόκιμος* (ὁ ὁποῖος μάλιστα προτείνει, ἂν ἡ ἰδέα πραγματοποιηθῇ, ὅλοι οἱ φίλοι μου δι' ἐράνου νὰ προσφέρουν ἓν δῶρον εἰς τὸν *Μικρὸν Τυμπανιστήν*,—ἰδέα τὴν ὁποίαν ἐκθύμως ἐπιδοκιμάζω)· ὁ *Τρομάρας*, ὁ *Λευκὸς Ἐλέφας*, ἡ *Πυραμὶς τῆς Αἰγύπτου*, ὁ *Μπάμ-Μπούμ* (προτείνων νὰ γίνῃ καὶ «Ταμεῖον ὑπὲρ τῶν Ἀπόρων» ἀλλ' αὐτὸ ὑπάρχει), ὁ *Εὐστάθιος Ἰγγλέσης* καὶ ἄλλοι, τοὺς ὁποίους θὰ ἴδωμεν εἰς τὸ προσεχές.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Ῥωσσικὴν Καραμέλλαν* (Ε. Ι. Κ.) *Τρεχούμενο Νερὸ* (Λ. Π.) *Υἱὸν τῆς Νυκτὸς* (Α. Α. Ω.) *Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας* (Ζ. Τ.) *Λυρικὸν Ποιητὴν* (Φ. Φ.) *Πρασίνην Χλόην* (Ε. Κ.) *Θάλλουσαν Μυρσίνην* (Ι. Α.) *Ὡραίαν Ἑλληνίδα* (Κ. Μ.) καὶ *Φιλάμμονα*

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ταλλάξουν: ἡ *Ὀμίχλη τῆς Ἀγγλίας* μὲ τὸν *Ἀλέξανδρον Πασπάτην*· — ὁ *Μαυρολέβικας* μὲ τὸ *Πράσινο Λειβάδι*, *Ἀησὴν τοῦ Μέλανος Δρυμοῦ*, *Ἀσμοδαῖον*, *Ἀρχαίαν Ἑλληνίδα* καὶ *Ὑποβρύχιον Ἄμυναν*· — ὁ *Ὑποψήφιος Δόκιμος* μὲ τὴν *Ἴριδα*, *Ναυτοπούλαν* καὶ *Ὀλυμπιονίκην* — ἡ *Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας* μὲ τὴν *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν*, *Ἀῦραν τοῦ Βουνοῦ*, *Ἐθνικὸν Ἄμυνον* καὶ *Ἡμέραν τῆς Ἐλευθερίας*· — ὁ *Ἄγγελος τῆς Εὐτυχίας* μὲ τὴν *Ἐλέγην Κομπότη*, *Κέφαλον*, *Ἱππότην τῶν Ἀθηνῶν* καὶ *Κροκοπέπλον Ἠώ*· — ὁ *Πατρίκιος τῆς Αὐγούστης* μὲ τὸ *Φωτοβόλον Ἄστρον*· — ἡ *Λευκὴ Πόλις* μὲ τὴν *Ῥωμηποῦλαν*· — ἡ *Ὑποβρύχιος Ἄμυνα* μὲ τὴν *Μαργαρίταν* καὶ *Ναυτοπούλαν*· — ὁ *Μελαγχολικὸς Ναύτης* μὲ τὸν *Τσὶν-Τσών*, *Τζὶ-Τζὶ-Μπούμ-Μπούμ*, *Μέλισσαν τοῦ Ὑμηττοῦ*, *Ξανθὴν Καντζιώτισσαν* καὶ *Τίρι-Λίρι*· — ὁ *Μαργαριταρέριος Σταυρὸς* μὲ τὸν *Τσὶν-Τσὼν* καὶ *Τίρι-Λίρι*· — ἡ *Παλίρροια τοῦ Εὐρίπου* μὲ τὸν *Πλοίαρχον Λὰν-Γκύ*, *Πλοίαρχον Κορκοῦραν* καὶ *Δεκαπενταετῆ Πλοίαρχον*· — ὁ *Ἀτρόμητος Ἕλλην* μὲ τὴν *Ἐλληνικὴν Σημαίαν*· — ὁ *Υἱὸς τῆς Νυκτὸς* μὲ τὸν *Ἀνδρεῖον Εὔζωνον*, *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα*, *Τσὶν-Τσών*, *Σκῆπτρον τοῦ Διὸς* καὶ *Βοσκοπούλαν*· — τὸ *Ἤσυχο Ἀεράκι* μὲ τὸν *Ζακχαῖον* καὶ *Ἔτσι μάρεσει*· — ἡ *Ναυτοπούλα τῆς Ἄνδρου* μὲ τὴν *Νεράϊδαν τοῦ Ἀλφειοῦ*· — ὁ *Ζεβὰν* μὲ τὸν *Δηοτὴν τοῦ Μέλανος Δρυμοῦ*, *Ἀσμοδαῖον*, *Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου Σπασμένον Φεγγίτην* καὶ *Κάτσε Βρέστο*· — τὸ *Σκῆπτρον τοῦ Διὸς* μὲ τὸν *Ὀρέστην Λευΐτην*, *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος*, *Τρομάραν*, *Νεαρὰν Καλλιτέχνιδα* καὶ *Ἀῦραν τοῦ Βουνοῦ*· — ὁ *Στρατηγὸς Ἀννίβας* μὲ τὸν *Ἀνδρεῖον Εὔζωνον*, *Χρυσάετον*, *Ὡραίαν Κέρκυραν*, *Ποιητικὸν Νάρκισσον* καὶ *Ἄνναν Τσίζωμ*· — ὁ *Πίφ Πάφ* μὲ τὸν *Τρομάραν*, *Σημαίαν τῆς Ἀγίας Λαύρας*, *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν*, *Πεζοναύτην* καὶ *Δασῶδες Πήλιον*· — ὁ *Παχὺς Τσῖρος* μὲ τὸν *Περσέα* καὶ *Ψαροπούλαν*· — ὁ *Διον. Φαραζουλῆς* μὲ τὸν *Φιλέλληνα Μικρασιάτην*, *Μελαγχολικὸν Ναύτην*, *Γρησίαν Ἀθηναίαν* καὶ *Ἑλληνίδα Καλλιτέχνιδα*· — ὁ *Δὸν Κολοκύθας Πάτερας* μὲ τὴν *Ἰωάννα Μαρκέτη*· — ἡ *Ὑπολαΐς* μὲ τὸν *Δέαν* καὶ *Δολά-σολ-μί*· — ὁ *Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου* μὲ τὸν *Δὸν Κολοκύθαν Πάτεραν*· — ἡ *Ναυμαχία τῆς Σαλαμῖνος* μὲ τὸν *Ζεβὰν*, *Παπουτσωμένον Γάτον*, *Ἀφρισμένον Κῦμα Λούσιον* καὶ *Τρομάραν*· — ὁ *Σπασμένος Φεγγίτης* μὲ τὴν *Μαρίαν Λεβίδου*, *Συριανὸ Δουκοῦμι*, *Ἤσυχο Ἀεράκι* καὶ *Ταρία-Ταρέλα*· — ἡ *Ἀγραία Ἄρτεμις* μὲ τὸν *Ἀτρόμητον Λέοντα*, *Ναυτοπούλαν*, τέως *Δὸν Κιχώτην* καὶ *Μελαγχολικὸν Γαλανομμάτην*.

Τὸ *Σκαριδάκι* καὶ ὁ *Ὀρφεὺς* μοῦ ἔστειλαν ἀνὰ ἓν Τετράδιον χωρὶς τὸ εἰκοσάλεπτον γραμματόσημον, καὶ ἡ *Κόρη τοῦ Αἰγίου* δύο· παρακαλοῦνται νὰ μοῦ το στείλουν.

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι:—Τὸ *Κῦμα τοῦ Δουνάβεως* πληροφορεῖ τοὺς φίλους μου ὅτι ὀνομάζεται *Διονύσιος Δ. Φαραζουλῆς* καὶ ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ φαίνεται μὲ τ' ὄνομά του. — Ἡ *Ὑπολαΐς* ἐρωτᾷ τὸ *Δὸ-λὰ-σὸλ-μὶ* ἂν πηγαίνῃ εἰς τὸ Ὠδεῖον καὶ ἂν εἶνε εἰς τὰ πρῶτα βιολιὰ ἢ εἰς τὰ δεύτερα· — ἡ *Ναυτοπούλα τῆς Ἄνδρου* ζητεῖ τὸ ὄνομα τῆς *Τρικεφάλου Ὕδρας* καὶ ἀσπάζεται τὸν *Ναύτην τοῦ Αἰγαίου*. — ἡ *Μέλλουσα Καλλιτέχνις* συγχαίρει τὸν *Νικόλαον Καρβούνην* διὰ τὸ ποίημά του· — τὸ *Παλληκάρι τῆς Λαζίας* ἐπιθυμεῖ νὰ ἔχῃ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν *Κιθαρῳδὸν Ἀπόλλωνα*· — ὁ *Αὐγερινὸς* συγχαίρει τὴν *Ἰωάννα Μαρκέτη* καὶ ὅλοι ὅσοι μοῦ ἔγραψαν μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ πασχαλινοῦ φυλλαδίου τὴν συγχαίρουν· τὸ ἔργον της ἔκαμε τὴν ἀρίστην ἐντύπωσιν· — ὁ *Χιονοσκεπὴς Ὄλυμπος* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν *Ἑωσφόρον*· — ἡ *Λευκὴ Πόλις* ἀσπάζεται τὴν *Ἀντίκλειαν*, εἰς τὴν ὁποίαν εὔχεται αἰσίαν ἀνάρρωσιν τῆς ἀδελφῆς· ἡ *Ναυτοπούλα* πληροφορεῖ τὸν *Τρεχαγυρεύοπουλον* ὅτι τὸν ἐξέλαβε δι' ἄλλον καὶ τοῦ ζητεῖ συγγνώμην.—Ὁ *Βράχος τῆς Φρεατύος* πληροφορεῖ τὸν *Αὐγερινὸν* ὅτι τὰ ἀρχικά του εἶνε Ε. Ι. Β. ζητεῖ δὲ καὶ τὰ ἰδικά του.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους καὶ τὰς φίλας της: *Ἄσπρην Γάταν* (εἶδες τὴν ἐπιστολὴν τοῦ *Ἀρχιζιζανίου* εἰς τὸ προηγούμενον φυλλάδιον; ἔ, τί λές;) *Μαγευμένην Ἀκρογιαλιὰν* (ἀνυπομονῶ νὰ μάθω ὅτι ἡ φιλτάτη μας *Ἶρις* ἔγινεν ἐντελῶς καλά)· *Μαρίκαν Πετροπούλου* (ἐλήφθη)· *Κυριάκον Πιπῖνον* (εὐχαριστῶ θερμῶς)· *Μικρὸν Τυμπανιστὴν* (νὰ εἶσαι βέβαιος, ὅτι «θὰ σκεφθῶ μετὰ φρονήσεως καὶ θὰ πράξω»)· *Φύλλον Τριαντάφυλλου*, *Σπασμένον Φεγγίτην*, *Παχὺν Τσῖρον* (δόξα σοι ὁ Θεὸς πού μου ἔγραψες τέλος πάντων!) *Κῦμα τῆς Πριγκήπου* (ὁ «Κληρονόμος τοῦ Ῥοβινσῶνος» εἶνε εἰς δύο τόμους, 23 καὶ 24, καὶ τιμᾶται 2 φρ.) *Στρατηγὸν Ἀννίβαν*, *Ἀπόγειον Αὔραν*, *Σοφὸν Σωκράτην* (μὲ μεγάλην μου χαρὰν εἶδα τὴν καλήν σου μητέρα εἰς τὸ γραφεῖον μου καὶ τῇ ἔδωσα τὰς πληροφορίας τὰς ὁποίας ἐζήτει)· *Μακαρονάδαν*, *Παπαρούναν τῆς Πεντέλης Φίλεργον Κόρην*, *Παλίρροιαν τοῦ Εὐρίπου*, *Ῥοῦθ* (δηλαδὴ τὴν φίλην μου Χριστίναν, διότι αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον τῆς ἐξέλεξα·) *Ὡραῖον Τριαντάφυλλάκι* (ὅπως θέλεις)· *Πιστὸν Στρατιώτην* (ἔστειλα)· *Ἰωσὴφ Γουλιανίτην* (εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις)· *Φιλόμουσον Παῖδα*, (πολὺ ἐπιτυχημένη ἡ εἰκονίτσα, μπράβο!) *Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας* (σ' εὐχαριστῶ, καθὼς καὶ ὅλοι οἱ συνεργάται μου, διὰ τὰς εὐχὰς καὶ διὰ τὴν ὡραιοτάτην ζωγραφικὴν τῆς ἐπιστολῆς σου)· *Ἄγνωστον* (τὸ ἔστειλα)· *Ἀκρίταν* (ἔδωσα)· *Τέττιγα τῆς Ἀχαΐας*, *Πυραμίδα τῆς Αἰγύπτου* (φέτος εἰς μόνον τόμος τῆς Βιβλιοθήκης θὰ ἐκδοθῇ· Διαγωνισμὸς Διηγήματος θὰ προκηρυχθῇ εἰς τὸ προσεχές)· *Ἀγγουρολογιώτατον* (τότε τί θὰ εἰποῦν οἱ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι μοῦ στέλλουν ἐπίσης μαγικὰ γράμματα;) *Σκαφιδάκι*, *Μακρολέλεκαν*, *Αἰκατερίνην Ζ. Σταμπούλη* κτλ., κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *11 Ἀπριλίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 31 Μαΐου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίδον νὰ γράφουν τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φυλλάδιον, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

---

193. Συλλαβόγριφος.

Εἶμαι πολὺ περίεργος· μαζί μου θ' ἀπορήσῃς.
Τὸ πρῶτόν μου εἶνε σύνολον· ὅλον τὸ δεύτερόν μου!
Ἡλιος τὸ πᾶν· ἀλλὰ κι' αὐτὸ δὲν φθάνει νὰ με [λύσῃς...
Θηρίον καὶ τὸ δεύτερον, καθὼς τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στεφάνου Κοτίνου

194. Στοιχειόγριφος.

Ἄδικα πολὺ κοπιάζω Δ νὰ βγάλω Μ νὰ βάλω.
Νησὶ εἶνε καὶ τὸ ἕνα, νησὶ εἶνε καὶ τὸ ἄλλο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πτηνοῦ τῆς Ἐρήμου

195. Ἀναγραμματισμός.

Μίαν πρόθεσιν ἁπλῆν
Ἀναγραμματίζω.
Καὶ γλυκεῖαν μουσικὴν
Παρευθὺς σκορπίζω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζοφεροῦ Μισαίωνος

196. Δημῶδες Αἴνιγμα.

Εἶμαι ἕνα προβατάκι
Ποῦ τὸ γάλα του το τρῶνε,
Τὸ τυρί του δὲν το τρῶνε.

Ἐστάλη ὑπὸ Αἰκατερίνης Κοτζάλη Γρίβα

197. Πυραμίς.

Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ ἀναγιγνώσκεται καθέτως τὸνομα πολίχνης ἐν Ἀσίᾳ γνωστῆς ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. Αἱ δέκα στιγμαὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ σταυροῦ τόνομα βασιλέως τῆς Θεσσαλίας, ἢ σοφιστοῦ Ἀθηναίου· αἱ ἀνωτέρω ὀκτὼ ἀρχαίου ποιητοῦ· αἱ ἀνωτέρω ἓξ, πόλεως τῆς Εὐβοίας· αἱ ἀνωτέρω τέσσαρες, ἐπιφώνημα· αἱ ἀνωτέρω δύο θεᾶς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὔρας τοῦ Βουνοῦ

198—199. Μεταμορφώσεις.

1. Τὸ *τόξον* δι' ἑξ μεταμορφώσ. νὰ γίνῃ *βέλος*
2. Τὸ *ἔτος* δι' ἑξ μεταμορφώσ. νὰ γίνῃ *ὥρα*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πατρινοῦ Σπουργίτου

200. Ἐρώτησις.

Πότε, ἂν εἰς τὸ 415 προσθέσῃς 2, θὰ τὸ κάμῃς 413;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγουρολογιωτάτου

201. Ἐλλιποσύμφωνον.

υεεεο-οει-ο -εο-η ααεε

Ἐστάλη ὑπὸ τῶν Τεττίγων

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 7ης Φεβρουαρίου ἐ. ἔ.

59. Καταρροὴ (κατά, ρ, η). — **60**. Ἀνεμώνη, ἀμμόνι. — **61**. Πάρις, Πάρος. — **62**. Ὀλκάς, κάλος. — **63**. Ρόδον.

64.
Χ
ΑΙΞ
ΜΗΛΟΣ
ΚΛΕΩΝΑΙ
ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ

65—69. Γινομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὸ τῆς συλλαβῆς φα, σχηματίζονται αἱ λέξεις: φαλακρός, φάσις, φανός, φάρας, φάλαινα.—**70**. ΝΕΡΩΝ (1, ΔαΝία. 2, ΤίΘΕρις. 3, ΠάΡος. 4, ΛακΩνία. 5, ΖήΝων). — **71**. ΕΛΕΦΑΣ, ΑΡΑΒΙΑ (1, ΕΑρ. 2, ΛΙβανος. 3, ΕΒρος. 4, ΦΑλαινα. 5, ΑΡτος. 6, ΣΑπρώ).—**72**. Ἡ Διάπλασις τῶν Παίδων εἶνε τὸ μόνον περιοδικὸν τὸ ὁποῖον ὠφέλησε τοὺς Ἑλληνόπαιδας.— **73**. Ὁμοίως μ' εἶνε μισητὸς ὡς ἡ τοῦ Ἅδου πύλη ὁ ἄλλα φέρων ἐν τῷ νῷ καὶ ἄλλα εἰς τὰ χείλη.— **74**. ὁ ὑφαντὴς ὑφαίνει.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1898

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 25 Ἀπριλίου 1898 Ἔτος 20ὸν.— Ἀριθ. 17

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 121)

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ πληθυσμὸς τοῦ Ἀρχιπελάγους δὲν ὑπερέβαινε τὰς τριακοσίας ψυχάς. Οἱ περισσότεροι ἦσαν Ἄγγλοι· ἀλλ' ὑπῆρχον καὶ τινες Ἰνδοί, Πορτογάλλοι, Ἱσπανοί, Γῶχοι ἐκ τῶν ἀργεντινῶν Πάμπας καὶ Φουεγιανοὶ ἐκ τῆς Γῆς τοῦ Πυρός. Ἀναρίθμητα ὅμως ἦσαν τὰ ζῷα, τὰ διατρεφόμενα εἰς τὰς νήσους ἐκείνας—πρόβατα, βόες, χοῖροι, κόνικλοι καὶ ἵπποι. Διὰ τοῦτο ἡ Φαλκλάνδη χαρακτηρίζεται ὡς μέγα κτηνοτροφεῖον, καὶ συχνάζεται ὑπὸ τῶν πλοίων, τὰ ὁποῖα δύνανται ἐκεῖθεν νὰ προμηθεύωνται ἀφθονώτατα τρόφιμα, διὰ τὰ μακρὰ αὐτῶν ταξείδια.

Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, τὴν 17, 18 καὶ 19 Ὀκτωβρίου, διήρκεσεν ἡ ἐπισταμένη ἐπιθεώρησις καὶ ἐπισκευὴ τοῦ σκάφους ὑπὸ τὴν γενικὴν ἐπίβλεψιν τοῦ Τζὲμ Βεστ καὶ ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τοῦ Χάρδη. Ὁ Ἄλβρανος ἀνεκλίθη ἐκ τοῦ πλαγίου, πρῶτα δεξιᾷ καὶ κατόπιν ἀριστερᾷ, καὶ ἐφράχθη ἐπιμελῶς καὶ ἡ ἐλαχίστη ρωγμὴ τοῦ σκάφους. Ἀντικατεστάθησαν παντοῦ ὅσα ἐκ τῶν ξυλωμάτων εἶχαν κάπως φθαρῇ, καὶ ἐστερεώθη ὁ μηχανισμὸς τοῦ πηδαλίου. Καὶ μετὰ τὸ σκάφος, ἦλθεν ἡ σειρὰ τῆς ἐξαρτύσεως,—τῶν ἱστῶν, τῶν ἱστίων, τῶν σχοινίων, — ἡ ὁποία ἐπίσης ἐπεθεωρήθη καὶ ἐπεσκευάσθη, ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τοῦ Μαρτίνου Χόλτ.

— Βλέπετε, κύριε Ζώρλιγκ, μοὶ εἶπε τὴν ἡμέραν ἐκείνην — 21 Ὀκτωβρίου, — ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ· βλέπετε, ὅτι τίποτε δὲν θὰ παραμελήσωμεν ὥστε νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐπιχειρήσεώς μας. Δι' ὅλα, καὶ διὰ τὰ ἐλάχιστα, θὰ προνοήσωμεν. Καὶ ἂν ὁ Ἄλβρανος πέπρωται νὰ ὑποστῇ καμμίαν καταστροφήν, τοῦτο σημαίνει, ὅτι ὁ θνητὸς οὐδὲν δύναται ἐναντίον τῶν βουλῶν τοῦ Θεοῦ!

— Σᾶς ἐπαναλαμβάνω, πλοίαρχε, ὅτι εἶμαι πολὺ εὔελπις, ἀπήντησα. Ἡ γολέττα σας καὶ οἱ ἄνδρες σας εἶνε ἄξιοι πάσης ἐμπιστοσύνης! Δύσκολα θὰ εὕρισκε κανεὶς σκάφος τόσῳ στερεὸν καὶ ἀνθρώπους τόσον ἱκανοὺς καὶ ἀφωσιωμένους. Μόνον, ἐν ᾗ περιπτώσει τὸ ταξείδιον παραταθῇ πολύ, ἴσως τὰ τρόφιμα... εἰμπορεῖ νὰ μας λείψουν...

— Θὰ παραλάβωμεν διὰ δύο ἔτη, κύριε Ζώρλιγκ. Τὸ Πορτ-Ἔγμοντ εἰμπορεῖ νὰ μας προμηθεύσῃ ὅ,τι χρειαζόμεθα.

— Καὶ μίαν ἄλλην ἐρώτησιν, ἂν ἐπιτρέπετε...

— Εὐχαρίστως.

— Δὲν θὰ σας χρειασθῇ τώρα πλήρωμα πολυαριθμότερον; Οἱ ἄνδρες τοῦ Ἄλβρανου εἶνε βέβαια ἀρκετοὶ διὰ τοὺς χειρισμούς· ἀλλ' ἂν ἔξαφνα παρουσιασθῇ ἀνάγκη προσβολῆς ἢ ἀμύνης;.. Μὴ λησμονῆτε ὅτι, κατὰ τὴν διήγησιν τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, οἱ ἰθαγενεῖς τῆς νήσου Τσάλαλ εἶνε πάρα πολλοί... Καὶ ἂν ὁ ἀδελφός σας, ἂν οἱ σύντροφοί του εἶνε ἀκόμη αἰχμάλωτοι;..

— Ἐλπίζω, κύριε Ζώρλιγκ, ὅτι τὰ πυροβόλα μας θὰ ὑπερασπιθοῦν τὸν Ἄλβρανον καλλίτερα ἀφ' ὅσον ὑπερησπίσθησαν τὴν Ἰάνανταν τὰ ἰδικά της... Ἐξ ἄλλου γνωρίζω ὅτι, τὸ σημερινὸν πλήρωμα δὲν εἶνε ἀρκετὸν διὰ τὴν ἐπιχείρησίν μας, καὶ ἔχω σκοπὸν νὰ προσλάβω ἀκόμη πολλοὺς ναύτας.

— Εἶνε δύσκολον ἄρά γε;

— Ναὶ καὶ ὄχι. Ἐλπίζω ὅμως νὰ μὴ εὕρω μεγάλας δυσκολίας, διότι ὁ διοικητὴς ὑπεσχέθη νὰ με βοηθήσῃ.

—Νομίζω, ὅτι εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ εὕρῃ ἀνθρώπους, δίδων μεγάλον μισθόν.

— Μισθὸν διπλάσιον τοῦ συνήθους, κύριε Ζώρλιγκ, ὁ ὁποῖος ἄλλως τε θὰ δοθῇ καὶ εἰς ὅλον τὸ πλήρωμα.

— Γνωρίζετε, πλοίαρχε, ὅτι ἔχω τὴν διάθεσιν, τὴν ἐπιθυμίαν μάλιστα, νὰ συμμερισθῶ τὰ ἔξοδα τῆς ἐπιχειρήσεως... Σᾶς παρακαλῶ νὰ με θεωρῆτε ὡς συνέταιρον...

— Σᾶς εὐγνωμονῶ πολύ, κύριε Ζώρλιγκ... ἀργότερα

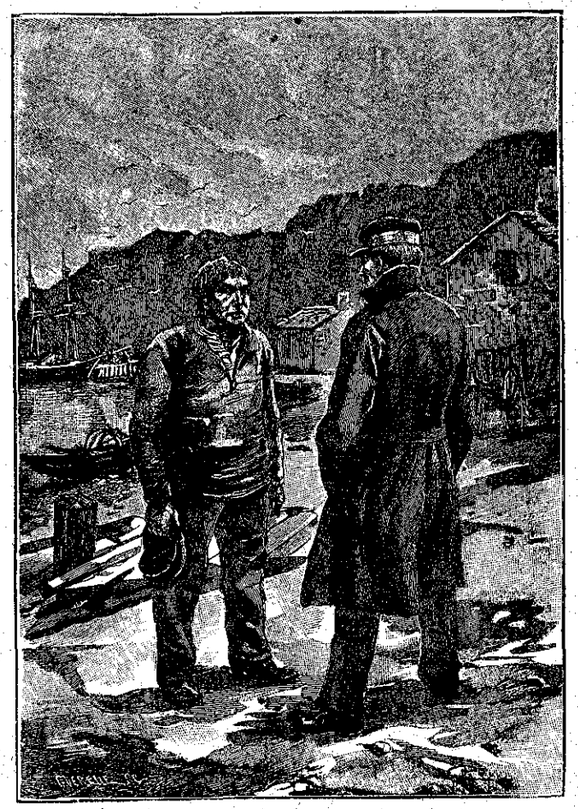

«Δηλαδὴ θέλω νὰ 'πῶ... Ἔχετε ἀκόμη καμμιὰ θέσι εἰς τὸν πλοῖον;»

(Σελ. 130, στήλ. 6η)